

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZİYA ŞAKİR

HAZRETİ HAMZA

akıl fikir
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

HAZRETİ HAMZA

Aralık 2013

HAZRETİ HAMZA/ ZİYA ŞAKİR

Copyright© Akıl Fikir Yayınları Aralık 2013

Bu kitabın tüm hakları Akıl Fikir Yayınlarına aittir. Kaynak gösterilmeksizin kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir yöntemle kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

YAYINCI: Akıl Fikir Yayınları

KAPAK TASARIMI: Akıl Fikir

İÇ DÜZEN: Akıl Fikir

BASIM: Aralık 2013

AKIL FİKİR YAYINLARI

Alayköşkü Caddesi Küçük Sokak Civan Han Kat:1 No:3
Cağaloğlu Fatih / İSTANBUL

Tel: 212 520 98 90 / 97 Fax: 212 527 06 77

eposta: bilgi@akilfikiryayinlari.com

ISBN: 978-605-5283-18-6

BASIM ve CİLT: Akıl Fikir Yayınları ve Dijital Matbaası

Alemdar Mahallesi Alayköşkü Caddesi

Küçük Sokak No:6/3 Fatih-İstanbul

212-514 77 77

eposta: bilgi@akilfikiryayinlari.com

ZİYA ŞAKİR

HAZRETİ HAMZA

AKIL FİKİR YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

ZİYA ŞAKİR'İN DİN ARAŞTIRMALARI.....	7
HZ. HAMZA.....	11
HAMZA'NIN ÇOCUKLUĞU	13
HZ. MUHAMMED'E İLK BİAT EDENLER	16
EBU CEHİL, HZ. MUHAMMED'İ ÖLDÜRMEK İSTİYOR	18
HAMZA, MÜSLÜMANLIĞINI MEYDANA VURUYOR ...	19
HZ. HAMZA İLE ÖMER BİN HATTAB.....	23
HZ. ÖMER NASIL MÜSLÜMAN OLDU?.....	29
HZ. HAMZA, MÜŞRİKLERDEN PERVA ETMİYORDU ..	31
HZ. HAMZA'NIN İLK SERİYESİ.....	33
HZ. HAMZA'NIN SANCAKTARLIĞI	35
BEDİR MEYDAN MUHAREBESİ	37
HZ. MUHAMMED'İN EMRİ.....	42
EBU CEHİL'İN DÜŞMANLIĞI	44
BEDİR HARBİ'NDEN SONRA.....	49

Yayınevi Notu

Bu kitap aslına sadık kalınarak basılmış ancak günümüz gençlerinin daha rahat faydalanması için cümlelerin akışına uygun olarak bazı kelimelere parantez içinde güncel anlamları verilmiştir.

ZİYA ŞAKİR'İN DİN ARAŞTIRMALARI

Ziya Şakir'in, muhtelif gazete ve mecmualarda, bine yakın tarihî makalesi yayınlanmıştır. Eğer bunlar toplanacak olursa, tarihin hurda bahis ve hâdiselerine ait, mühim külliyyat meydana gelir. Ziya Şakir, eserlerinin içinde, en ziyade dinî yazılarına ehemmiyet vermiştir. Kendisi aslen ve neslen muhibbi ehlibeyttir. Bu itibarla İslâm tarihini, en muteber eserlerden çok derin bir surette tetkik etmiş ve incelemiş özellikle asrısaaet kısmına ait bilgilere tam manasıyla vakıf olmuştur.

On sene sürekli tetkik ettikten ve inceledikten sonra, Hazreti Muhammed ile onun âline ve ensâline dair yazdığı eserler, emsalsiz birer kıymeti haizdir. Yazıcı Süleyman Efendi merhumun:

*Âmine hâtun Muhammed anesi/Ol sedefden doğdu
ol dürdanesi/Çünkü Abdullah'dan oldu hâmile/
Vakteriştî haftaü eyyam ile.*

Kıt'asıyla başlayan Hazreti Muhammed adındaki 492 sayfalık eseri, Siyer-i Nebevi hakkında yazılmış olan eserlerin en açığı ve ihtiva ettiği bahisler itibariyle en zenginidir. Yazarın akıcı üslubuyla bu muazzam eser, tamamıyla sehl-i mümteni yani taklidi imkânsız eser halindedir. Eser, Yugoslav İslâm âlimleri tarafından takdir edilmiş ve o lisana tercüme edilmiştir.

İkdam Gazetesi'nde yayınlanıp Maarif Kitaphanesi tarafından kitap şekline dönüştürülen 312 sahifelik

Kerbelâ Vak'ası ise, hiç şüphe yok ki Ziya Şakir'in bir şaheseridir. Bu eser; İslâmiyet'i nifak ve ayrılığa sürükleyen sebepleri büyük bir tarafsızlıkla tahlil ettikten sonra, saltanat ihtirası yüzünden Hazreti Muhammed'in sevgili torunlarına reva görülen cinayetleri, Emevilerin kanlı siyasetlerini, Kerbelâ çöllerinde Hazreti İmam Hüseyin ile onun masum evlâtlarının, fedakâr akraba ve dostlarının nasıl şehit edildiklerini ve tarihte bir misli daha görülmemiş olan bu büyük faciada kurban gidenlerin emsalsiz kahramanlık ve şecaatlerini bütün inceliklerine nakleden öyle hazin menkıbelerden mürekkeptir ki, bunları okurken hıçkırma hıçkırma ağlamamak mümkün değildir.

Hazreti Muhammed'in – hususî, içtimaî, ilmî hayatı ise, Resulü Ekrem'in ne büyük bir şahsiyet olduğunu tebarüz ettirmektedir. Hazreti Muhammed'in gençliğinde göstermiş olduğu yüksek faziletler, onun, koyu bir cehalet ve vahşet muhitinde insanlara hakkın din ve ahlâk yolunu göstermek için çektiği mihnet ve meşakkatler tamamıyla nakledildikten sonra, o büyük ve müstesna şahsiyetin ilim ve irfanı, emsalsiz teşkilâtçılığı ve ucu bucağı bulunmayan Arabistan çöllerinde din ve ahlâk esasına müstenit büyük bir medeniyet kurması, komşu hükûmetlerle siyasî münasebette bulunması, bütün detaylarıyla izah olunmuştur.

Hazreti Muhammed'in muharebeleri ki, bilhassa Atatürk tarafından son derece takdir edilmiştir. Resulü Ekrem'in, ne büyük bir askerlik dehasına malik

olduğunu bütün incelikleriyle ifade eden yegâne eserdir. İlk İslâm orduları başkumandanı olan Hazreti Muhammed'in emsalsiz dehâsından doğan askerleri bir arazide düşmana karşı tam tedbir ve nizam üzere yerleştirme -ta'biye ve askerî birliklerin lüzumlu yere sevkini ve geri çekilme işini idare etme -sevk-ül ceyš usullerinin, aradan on üç asır geçmiş olmasına rağmen, bugün bile dünya ordularında tatbik edilmesinin sır ve hikmeti, bu eserde ilmi bir şekilde izah edilmiştir.

Tanrı'nın Aslanı – Hazreti Ali ise, Resulûllah'ın en yakını ve en sevgilisi olan bu büyük insanın yüksek şahsiyetini tebarüz ettirmektedir. Ali'nin ne faziletkâr, ne feragatkâr, ne kahraman, ne büyük bir ilim ve irfan sahibi, ne müstesna bir dâhi olduğu, bu eserde bütün belâgatiyle tasvir edilmiştir.

Özetle, Ziya Şakir'in dine ve İslâm tarihine dair yazdığı eserlerin hepsi, büyük bir kıymet ihtiva etmektedir. Onun açık, selis ve akıcı üslubuyla yazılmış olan bu eserleri, bilhassa gençlik üzerinde çok büyük tesirler husule getirmiş, son zamanlarda intişar eden Din Dersleri adındaki 93 sahifelik kitabı ise, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar yayılarak en basit okuma bilenlere dahi, dinin itikat ve ibadetleriyle İslâmiyet'in ahlak üzerine kurulmuş bir din olduğunu öğretmiştir.

Hasan Eryüksel

HAZRETİ HAMZA

Güneş, henüz doğuyordu. Ve Mekke halkı da uykularından yavaş yavaş uyanıyordu. Hâşimî ailesinin reisi olan Abdülmuttalip, her sabah olduğu gibi bugün de erkenden Kâbe'yi ziyarete gitmeye hazırlanıyordu. Şaab-ı Beni Hâşim'deki büyük evinin odalarından birinde, bir çocuğun ağladığını duydu. Kendisinin hazırlanmasına yardım eden cariyeye:

— Bu çocuk sesi nedir? Bizim evimizde, küçük çocuk yoktu, diye sordu.

Cariye, önüne bakarak hafifçe gülümsedi:

— Yâ Emir! Zevcelerinizden Hâle, sabaha karşı bir çocuk doğurdu, diye cevap verdi.

Abdülmuttalip'in bütün zamanı halk işleri ile geçtiği için, fazla meşguldü. O, zevcelerinden Hale'nin, o günlerde bir çocuk doğurması üzere olduğunu bir an için unutmuştu. Cariyenin verdiği bu habere sevindi. Birkaç saniye, çocuğun sesini dinledi. Sonra, yüzün-

deki tebessüm bir kat daha artarak cariyeye ile konuşmasına devam etti.

— Sesinden, erkek olduğu anlaşılıyor.

— Evet, Yâ Emîr; erkek.

— Hem de, sesinin gürlüğüne bakılırsa, kuvvetli bir çocuk.

— Yâ Emîr; hem erkek, hem de çok gürbüz bir çocuk. Tıpkı, büyük biraderi Ebu Talib'e benziyor.

— O halde; evvelâ çocuğu göreyim de, ondan sonra Kâbe'yi ziyarette gideyim.

Abdülmuttalip, sesin geldiği odaya doğru ilerledi. Kalbi sevinçle titreyerek aralık duran oda kapısını itti.

Onun kapıdan girdiğini gören kadınlar, derhal birer kenara çekildiler. Başlarını önlerine eğerek gözlerini, babanın oğlunu ilk ziyaretini görmek için ona çevirdiler.

Abdülmuttalip, zevcesi Hale'nin yattığı yatağa doğru ilerledi. Onun kucığındaki çocuğu görünce, yüzündeki tebessüm bir kat daha genişledi:

— Tebrik ederim, Hâle. Bir erkek çocuğumuz olmuş, dedi ve sonra, onun yatağının kenarına oturup, çocuğu kendi kucığına alarak yüzüne dikkatle göz gezdirdi.

Hakikaten, gürbüz ve kuvvetli bir çocuk, dedi.

Onun çehresini birkaç dakika dikkatle tetkik ettikten sonra:

— Hâle! Eğer münasip görürsen, bunun adını Ham-

za koyalım. Çünkü bunda, her çocuğa benzemeyen bir hal var. Vücudu, gürbüz ve bir pehlivan vücudu gibi düzgün. Bakışları, sabit, sesi kalın. Âdeta şimdiden büyük bir adama benziyor, dedi.

Hâle, doğurduğu çocuğun bu suretle medhü sena edilmesine sevindi.

— Evet, Hamza, ona cidden yakışacak bir isim, diye cevap verdi.

Hamza'nın Çocukluğu

Hamza, büyüyordu. Ve büyüdükçe serpiliyordu. O, Şaab-ı Beni Hâşim denilen mahallenin bütün çocukları arasında, düzgün endamı ve merdane tavırları ile derhal seçiliyordu.

Daha yedi, sekiz yaşında iken çıplak atlara ve uzun bacaklı hecinlere binmeye başlamıştı. Bir gün onun, bir ata binmiş ve atın yelelerini sımsıkı kavramış bir halde hayvanı Harrâ (*Hira*) Dağının dik ve kayalık yamaçlarına doğru sürdüğünü görenler, hayretten dona kalmışlardı.

Bir gün de, Abdülmuttalib'in develeri yayılmaktan gelirken, o da develerden birine binmek istemişti. Lâkin deveyi çöktürmeye muvaffak olamamıştı. Yüksek bir şey bulup devenin üstüne binmeye de imkân bulamamıştı.

O zaman deveyi çekerek bir hurma ağacının altına getirmiş; ağaca çıktıktan sonra kendisini oradan kapıp koyuvererek devenin hörgücü üzerine oturuvermişti.

Bu hadiseyi görenler de onun bu cüretine hayret etmişler:

“Bu çocuk istikbalin büyük bir kahramanı olacak,” demişlerdi.

Hamza; on dört, on beş yaşlarına geldiği zaman hakikaten büyük bir kahraman namzedi olduğunu göstermişti. Mükemmel kılıç kullanıyordu, attığı mızrakla kalın duvarları deliyordu ve en ağır gürzleri alıyor, başının üzerine birçok defalar savurduktan sonra, uzaklara kadar fırlatıp atıyordu.

Mekke’nin genç pehlivanları arasında, onun yenmediği hiç kimse kalmamıştı. Hatta o sıralarda Mekke’de bulunan Hint pehlivanlarından biri onu güreşirken görerek kendisini tutamamış:

— Ey Abdülmuttalip’in oğlu! Anadan pehlivan olmak için mi doğdun, diye bağırıyordu.

Hamza, daha o yaştan kendisini saydırmaya başlamıştı. Mekkelilerin yalnız gençleri değil, ihtiyarları bile onun ciddiyetine ve ağırbaşlılığına hayran kalıyorlar; sokakta ona rast geldikleri zaman:

— Merhaba, Yâ Hamza, diye kendisine hürmetle selâm veriyorlardı.

Hamza; Mekke delikanlıları gibi içki içmiyordu. Güvercinler uçurarak kumar oynamıyordu. Pencere-lerinden darbuka seslerine karışan “Ya, leyl!” sadaları taşan, kadınlarla dolu zevk ve sefahat evlerinin önünde dolaşmıyordu. Hatta Mekke delikanlıları ile de düşüp kalkmıyordu.

Onun, sözünden ve sohbetinden hoşlandığı bir tek muhterem şahsiyet vardı ki; o da Hazreti Muhammed'di.

Hazreti Muhammed, onun ağabeyi Abdullah'ın oğlu idi. Kendisinden iki sene -bazı rivayetlere nazaran da, dört sene- sonra dünyaya gelmişti. İkisi de, Ebu Cehil'in azatlı cariyesi Süveybe'den süt emmişlerdi. Bu itibarla hem Hazreti Muhammed'in amcası oluyordu; hem de süt biraderi.

Hamza, çok zamanlarını Hazreti Muhammed ile beraber geçiriyor; onunla ciddi mevzular üzerinde görüşmekten, büyük bir zevk duyuyordu.

Hamza, Hazreti Muhammed'den yaşça büyük olmakla beraber onun yüksek faziletlerini takdir ediyor; kendisine hürmet gösteriyordu. Sokakta yürürlerken onun önüne geçmiyor; eve geldikleri zaman ondan evvel kapıdan içeri girmiyor; Hazreti Muhammed'in itirazlarına karşı:

— Yâ Muhammed, Yâ ağabeyimin oğlu! Sende öyle bir büyüklük var ki; senden yaşlı olduğum halde, senin yanında kendimi küçük görüyorum, diye mukabele ediyordu.

Hazreti Muhammed; on yedi yaşında iken, amcası Ebû Talib'den izin alarak bir ticaret kervanı ile Yemen'e gitmişti. Bu seyahatten henüz avdet etmişti ki; Kureyş Kabilesi ile Beni Hevâzin kabilesi arasında bir harp zuhuru geldi.

Harpde, Kureyşlilerin idaresini, Ebu Talib deruhte etmişti (*üstlenmişti*) ve harbe Hazreti Muhammed de iştirak eylemişti. O tarihte Hazreti Muhammed, fiilen harbe girecek yaşta değildi. Fakat o büyük bir cesaretle muhariplerin aralarında dolaşmış; yerlerdeki okları toplamış; onları amcalarına yetiştirmek sureti ile şecaat göstermişti.

O esnada Hamza, bir iş için Taif'e gitmişti. Avdetinden sonra, bu harbin tafsilâtını (*ayrıntısını*) Hazreti Muhammed'den dinledi ve kendisinin o muharebede, kardeşleri arasında bulunamadığına teessüfler ettikten sonra:

— Yâ Muhammed! Seninle bir harp de bulunmayı ve aslanlar gibi düşmanlara saldırmayı çok isterdim, dedi.

Hazreti Muhammed, genç amcasının bu sözlerine karşı gülümseyerek:

— Eğer kısmet ise, o da olur, demekle iktifa etti.

Hazreti Muhammed'e ilk biat edenler

Aradan, bir hayli zaman geçti. Hazreti Muhammed, Hazreti Hatice ile evlendi. Ticaret işlerine girişti ve nihayet, artık otuz dokuz yaşına geldiği zaman, dünya işlerinden lezzet almadığı için halk ile alâkasını kesti; inzivaya çekildi. Arası çok geçmeden de, Harrâ Dağı'ndaki mağarada risalet mertebesine erişti.

Artık o, insanları hidayete davet edecek, dalâletten kurtaracak, fazilete erişecekti.

Ona, en evvel Hazreti Hatice ve sonra, amcası Ebû Talib'in henüz on yaşlarında bulunan oğlu, Ali iman etmişti.

Resulû Ekrem Efendimiz, kendisi yetim kaldığı zaman amcası Ebû Talib tarafından nasıl himaye edilmişse; o da amcasının o zeki, faziletli evlâdı Ali'yi daha 3 yaşında iken almış, mübarek bağrına basmış; onu öylece himaye etmişti.

Hazreti Muhammed evlenip de Hazreti Hatice'nin evine naklettikten sonra, artık Hamza ile daima beraber bulunamıyordu. Ancak tesadüfen buluştukça görüşüyorlardı.

Resulûllah Efendimiz, insanları Allah namına doğru yola davet edince, Mekke'de büyük bir dedikodu başlamıştı. Bütün Müşrikler:

“Muhammed; göze görünmeyen ve ne olduğu bilinmeyen bir tanrıya tapıyor. Bizim babalarımızdan, dedelerimizden kalan putlara hakaret ediyor,” diye, Resulûllah Efendimize hücumla kalkmışlardı.

Hak dinini kabul edenlerin miktarı henüz pek azdı. Bunlar da, Müşriklerin kendilerini öldüreceklerinden korkuyorlar; Hazreti Muhammed ile gizli gizli buluşuyorlar; onun Allah namına bildirdiği din hükümlerini, çok gizli tutuyorlardı.

Fakat İslâmiyet'in aleyhine galeyan eden Müşriklerin başlarına, Ebû Cehil geçmişti. Bu adam, Kureyş kabilesinin reislerindendi. Asıl ismi Ebû Hakem olduğu halde, İslâmiyet'in hakikat nurunu göremeyecek dere-

cede taassup ve cehalet gösterdiği için, Resulû Ekrem Efendimiz tarafından adı, Ebû Cehil'e tebdil edilmişti.

Ebû Cehil, bütün cahil Müşrikleri Resulûllah Efendimizin aleyhine kışkırtıyor; kendisine rahat ve huzur vermiyordu.

Ebu Cehil, Hazreti Muhammed'i Öldürmek İstiyor

Bu suretle aradan üç sene geçmişti. Artık, Resulûllah'ın o büyük ve mukaddes vazifeye memur edilmesinin dördüncü senesi gelmişti. O zaman, yeni bir Vahiy nüzul etti (*indi*). Tebliğ edilen Âyet-i Kerime'de, Allah tarafından Resulû Ekremine, şu emir verilmişti:

“Yâ Muhammed! Tebliğe memur olduğun dini, halka bildir! Müşriklerden yüz çevir. Seninle istihza (*alay*) edenlere karşı, biz kâfiyiz. O müstehziler ki, taştan ve ağaçtan kendi yaptıkları putlar, Allah'ü Azîmüşşan ile beraber tutarlar; onlar, hakikati sonra öğreneceklerdir.”

Resulû Ekrem Efendimiz, doğruca Kâbe'nin bulunduğu avluya giderek, Allah'ın bu emrini halka bildirdi. Bu emre, ancak birkaç kişi iman etti. Öteden beri İslâmiyet'in aleyhinde bulunanlar ise, yeniden galeyana gelmişler; Resulûllah Efendimize, daha şiddetle hücumla geçmişlerdi.

Bunların başında, yine Ebu Cehil vardı. Artık o, bütün Kureyş kabileleri reislerini başına toplamış; Resulûllah'ı öldürmek için müzakerelere başlamıştı.

Fakat bütün bunlar, Hazreti Muhammed'in amcası Ebû Talip'ten çekiniyorlar; Hâşimi hanedanının halk nazarındaki yüksek mevkilerinden ürkerek, Resulû Ekrem Efendimize alenen tecavüz etmekten korkuyorlardı.

Hamza, Müslümanlığını Meydana Vuruyor

Artık Risalet'in altıncı senesi dolmuştu.

Bir gün, Resulû Ekrem Efendimiz, Safd Dağı civarında yalnız başına gezerken, Ebu Cehil ile karşılaştı.

Ebu Cehil, onun yanına yaklaşmadı. Lâkin uzaktan sövüp saymaya ve yerden aldığı taşları atmaya başladı. Taşlardan birinin isabet etmesi üzerine, Resulû Ekrem Efendimizin mübarek başı yarılarak kanadı.

O zamana kadar din düşmanlarının bütün taarruzlarına sabır ve tahammül gösteren Resulû Ekrem Efendimiz; yine aynı suretle hareket ederek şehre dönüp Kâbe'ye uğradı. Sonra bir köşeye oturarak müteessir bir halde düşünmeye başladı.

Resulû Ekrem Efendimizle Ebu Cehil arasında cereyan eden hâdiseyi, Abdullah bin Cüd'an'ın cariyesi, tesadüfen oradan geçerken görmüş; Hâşimilerden birini görüp vakayı nakletmek için koşa koşa şehre inmiş; o da, âdet olduğu veçhile Kâbe'nin avlusuna girmişti. Orada, Hâşimilerden birini araştırırken gözüne, Hamza ilişmişti.

Hamza, henüz avdan gelmişti. O da usulen Kâbe'yi tavaf ettikten sonra, evine gidecekti.

Cariye, derhal kendisine yaklaşarak vakayı nakle-
der etmez, Hamza birdenbire irkildi. Sevgili birader
zadesine yapılan bu taarruzu hazmedemedi. O daki-
kada, Kâbe'ye dönerek:

— Muhammed'e tecavüzde bulunan adamı aynı
şekilde cezalandırmadıkça, yiyip içmeyeceğime ve evi-
me girmeyeceğime ahdediyorum, diyerek yemin etti.

Bu yeminini yerine getirmek için, Ebu Cehil'i ara-
maya giderken; bir köşede oturarak derin bir teessür
içinde düşünen Resulû Ekrem Efendimiz gözüne ilişti.
Derhal onun yanına gitti:

— Yâ Muhammed! Ben ki, senin amcanım. İşte, se-
nin intikamını düşmanından almaya gidiyorum, dedi.

Hazreti Hamza'nın bu sözlerine karşı Resulû Ek-
rem Efendimiz, derin derin içini çekerek:

— Ne amcaya, ne dayıya, ne valideye, ne pedere ve
ne de iş görmeye muktedir candan bir kimseye malik
olmayan bir adamı rahat bırak. Onun huzur ve raha-
tını selbetme, diye cevap verdi.

Bu cevap, Hazreti Hamza'nın kalbine ok gibi işledi.
Birdenbire irkildi:

— Yâ Muhammed! Allah'a yemin ederim ki ancak
seni himaye etmeyi ve sana müzaheret göstermeyi
(arka çıkmayı) düşünüyorum, dedi.

O zaman, Resulûllah'ın gözlerinde, birden bire bir
tebessüm belirdi:

— Amca! Ben de, insanlara doğru yolu göstermek
için bana Peygamberlik şerefini ihsan eden o ulu Allah
namına yemin ederim ki; "Lâilâhe illâllah ve Muham-

meden Resulûllah” demedikçe; benim için müşriklerin kanları içine batsan yine beni memnun edemezsin, diye mukabele etti.

Artık Hazreti Hamza’ya Allah’ın hidayeti erişmişti. Derhal Resulûllah Efendimizin karşısına diz çöküp oturarak o şahadet kelimelerini dili ile ikrar ve kalbi ile tasdik etti. Aziz biraderzadesini meserretlere (*sevinçlere*) gark ederek çıkıp gitti.

Hazreti Hamza, Ebu Cehil’in bulunması muhtemel olan yerleri kâmilten gezdi. Nihayet bir yerde kendisine tesadüf etti, hemen, yakasından yapışarak Resulûllah’a karşı reva gördüğü hareketten dolayı kendisinden hesap istedi. Ve elindeki ok yayını, şiddetle Ebu Cehil’in başına indirdi.

Kafası yarılan ve akan kanları sakalına doğru sızan Ebu Cehil, bağırıp çağırmaya başladı. Halkı başına topladı. Bunlar, Ebu Cehil’i kurtarmak istiyorlar; fakat Hazreti Hamza’nın korkusundan yanına sokulamıyorlardı.

Ebu Cehil, onu halkın gözünden düşürmek istedi:

— Yâ Hamza! Galiba biraderzaden Muhammed, seni büyülemiş. Onun hatırı için bana böyle hakarete bulunmaktan sıkılmıyor musun, dedi.

Hazreti Hamza, herkesin işiteceği derecede yüksek bir sesle:

— Yâ Ebu Cehil! Şunu iyi bil ki, ben sağ oldukça ne sen ve ne de başkası, Muhammed’e en küçük bir tecavüzde dahi bulunamayacaktır. O, Allah tarafından, insanları hidayet ve fazilet yoluna davete memur

edilmiştir. O, Allah ki, birdir. Ve Muhammed'de, onun elçisidir. Dedikten sonra, altı beyitten ibaret bir şiir söyledi.

“Hamidetullahe hîne hedâ fûâdi,
ilel islâmi veddînîl hanîfi...”

beyti ile başlayan bu şiirin mealen mânâsı:

“Kalbim, İslâmiyet'le, dini hanif¹ ile hidayet bulunca, Allah'a hamdettim. Öyle bir dini hanif ki, kullarının hallerinden haberdar ve kulları hakkında lûtufkâr olan o aziz Allah tarafından geliyor.

O aziz Allah'ın kitapları bize okunduğu zaman onları anlayanların gözlerinden sel gibi yaşlar akar. Bu kitapların en vazıh (açık) ayetleri, Muhammed'e gelmiştir. Onun için Muhammed'in emirlerine, hepimiz itaat etmeli, onu incitmemeliyiz. Allah'a yemin ederim ki, aramıza kılıç düşmedikçe, onu hiçbir kavme vermeyiz; onu hiç kimseye rencide ettirmeyiz.”

Hazreti Hamza'nın söylediği bu beyitler, oraya toplanan halkı derhal galeyana getirmeye kâfi geldi. Ve her taraftan:

“Eyvah. Hamza'da Muhammed'e uymuş! O da Müslüman olmuş.” Feryatları yükseldi ve Hamza'ya karşı hiddet eserleri belirdi.

Fakat Hazreti Hamza'nın eli, kılıcının kabzasına gider gitmez, bütün oradaki kalabalık, bir anda dağılıverdi.

1- Hanif İslâmiyet'e kalben yakın olan demektir. İbrahim Aleyhisselam'ın Allah'ın birliği esası üzerine kurduğu en eski dine de “Dini Hanif” derlerdi. Mekke'nin bazı âlimleri bu dinin sâlikleri idi.

HAZRETİ HAMZA İLE ÖMER BİN HATTAB

Hazreti Hamza'nın İslamiyet'i kabul etmesi, hem Resulûllah'ı, hem de adetleri henüz kırk kişiden ibaret olan Müslümanları çok sevindirmişti. Buna mukabil Ebu Cehil ile diğer müşrik reisleri de, büyük bir endişe ve telâş içindelerdi.

O sırada:

“Siz ve Allah'tan gayri ibadet ettiğiniz şeylerin hepsi, cehennem ateşlerine atılacak ve yanacaksınız.” Mealindeki Âyet-i Kerime nüzul etmiş; bu da müşriklerin eline geçmişti.

Bunun üzerine Ebu Cehil, Mekke'nin bütün eşrafı ile en namdar Müşrik kahramanlarını davet etti. Onlara:

— Hamza'nın İslâm olması, bizim için ciddi büyük bir felâkettir. Çünkü bilirsiniz ki o; başlı başına bir orduya bedeldir. Muhammed'in etrafına toplananların sayıları günden güne artıyor ve bunlar arttıkça,

bizim dinimizi tehdit eden felâkette çoğalıyor. Buna, şimdiden bir çare düşünmeliyiz. Ben bunun çaresini, ancak Muhammed'in vücudunu ortadan kaldırmakla buluyorum ve bunu kim yapmaya muktedir olursa ona, bin adet kırmızı deve ile bin adet kızıl altın vermeyi vaat ediyorum. İçinizde bu işi üstüne alacak bir kimse var mı, dedi.

Ebu Cehil'in bu teklifi, çok mühimdi. Çünkü bin kırmızı deve ile bin kırmızı altın, büyük bir servet demektir. Lâkin daha birkaç gün evvel Hazreti Hamza'nın da İslâm olması ve onun, Hazreti Muhammed'e karşı en küçük bir tecavüze cüret edenleri kılıçla tehditte bulunması, vaziyeti değiştirmişti. Bunun için herkes sükût etmiş; Ebu Cehil'in sualine, hiç kimse cevap vermemişti.

İşte o derin sükût, birkaç dakika sürdükten sonra, Ömer bin Hattab'ın sesi yükseldi:

Ömer diyor ki:

— O büyük işi, Hattap oğlundan başka yapacak kimse yoktur.

Ömer'in bu sözlerini takdir sadaları takip etti. Herkesin çehresinde ümit ve sevinç eserleri belirdi.

Ömer, Resulûllah'ı öldürmeyi deruhte etmişti. Fakat Ebu Cehil'in va'dini de sağlama bağlamak istemişti. Bunun için Ebu Cehil'e:

— Kalk! Kâbe'ye gidelim. Vadettiğin mükâfatı derhal vereceğine orada yemin et. Ben de gidip işimi göreyim, dedi.

Ebu Cehil, hiç tereddüt göstermeden kalkarak Ömer'le beraber Kâbe'ye gitti. Oradaki putların önünde yemin etti. Artık, pek yakın bir zamanda zengin olacağına dair Ömer'e kanaat geldi. Demiri on iki parmak eninde ve seksen dört parmak uzunluğunda olan ağır kılıcını boynuna takarak, Resulûllah'ı aramaya gitti.

Giderken yolda Sa'd ibni Ebî Vakkas'a tesadüf etti.

Sa'd ibni Ebî Vakkas:

— Yâ Ömer! Muharebe kılıcını takmışsın. Pek öfkeli olduğunda halinden belli. Böyle, nereye gidiyorsun?Dedi.

Ömer, büyük bir pervasızlıkla cevap verdi:

— Arap milletinin arasına tefrika düşüren Muhammed'in vücudunu dünyadan kaldırmaya gidiyorum.

— Şu halde, çok güç bir iş deruhte etmişsin.

— Neden?

— Çünkü hiçbir zaman onu yalnız bulamayacaksın. Ashabı, daima onun etrafında bulunuyorlar ve üzerine kanatlarını geriyorlar.

— Ben, onları da kılıçtan geçirmeye muktedirim.

— Farz edelim ki, onu da yaptın... Sonra, Abdülmuttalip'in oğullarına ne cevap vereceksin? Onların ellerinden nasıl kurtulabileceksin?

Ömer, Sa'd ibni Ebî Vakkas'ın bu sözlerinden fena halde hiddetlendi. Onun, kendisini bu işten menetmek istediğine hamlederek:

— Anladım. Galiba, sen de Muhammed'in dinine girmişsin.. Şu halde evvelâ senin işini bitireyim de, sonra Muhammed'i aramaya gideyim, dedi.

Sa'd ibni Ebî Vakkas'ın:

— Yâ Ömer! Eğer Muhammed'den ve onun ümmetinden intikam almak istiyorsan, hemşiren Fatma ile enişten Sa'd bin Zeyd'e bak; onların ikisi de, Müslüman oldular, dedi.

Ömer, birdenbire irkildi. Birkaç dakikalık bir düşünce geçirdi. Kafasını iki tarafına sallayarak:

— İnanmam. Ben sağ iken, onlar böyle bir şey yapamazlar, diye mukabele etti.

Fakat Sa'd ibni Ebî Vakkas'ın:

— Bu meselenin tahkiki çok kolaydır. Hemşirenin evine git. Bir tavuk kes. Pişirt. Göreceksin; onlar, senin kestiğin hayvanı yemeyeceklerdir. Cevabını verince, Ömer süratle hemşiresi Fatıma'nın evine gitti.

Ömer'in hemşiresi, zevci Sa'd ile çoktan beri İslâm olmuştu. Arada sırada evlerini şerefleştiren Resulûllah Efendimizin ziyaretleri ile müşerref oluyorlar ve nazil olan Ayet-i Kerime'yi, Ashab-ı Kiram'dan Hübâb bin İrs'ten talim ediyorlardı.

O gün yine, Hübâb gelmiş; Tâhâ Sûresi'ni getirmişti ve onu, Fatıma ile zevci Sa'da talim etmekte idi.

Sokak kapısının sert sert çalınması üzerine Fatıma hemen yerinden fırlayarak, büyük bir telaş ile:

— Eyvah! Herhalde, biraderim Ömer geldi. Aman

seni burada görmesin, diyerek Hübâb'ı bir yere sakladıktan sonra, Âyet-i Kerime'yi ihtiva eden deriyi de, derhal bir yere gizledi.

Sonra, kapıyı açmaya gitti.

Ömer, içeri girdi.

— Sizinle yemek yemeğe geldim, dedi ve orada bulunan oğlağı keserek Fatıma'nın bunu pişirmesini söyledi. Fatıma, oğlağı pişirdikten sonra kocası ile birlikte oradan sıvışmak istedi. Ömer:

— Yemek yiyeceğiz gelsenize! Dedi.

Fatıma özür diledi. Ömer:

— Demek işittiklerim doğru imiş! Diyerek kadına bir tokat vurdu. Kadın yere yuvarlandı. Burnundan kan geliyordu.

Fatıma, büyük bir iman ve tevekkül ile:

— Yâ Ömer! Allah'tan kork. Vicdanından utan; bizi dövmeye ne hakkın var? Evet, biz, Allah'ın birliğine ve Muhammed'in de Peygamberliğine inandık; iman getirdik. Ona, ikrar verdik. Dövsen değil, öldürsen bile, bu ikrarımızdan vazgeçiremezsin, dedi.

Hemşiresinin yüzünden akan kanları görünce ve onun büyük bir azim ve sebat ile söylediği bu sözleri işitince, Ömer'in kalbinde bir nedamet husule geldi. Sonra mülâyim bir sesle, sormaya başladı:

— Okuduğunuz şey ne idi?

— Allah tarafından nâzil olan bir sûre.

— Bunu size Muhammed mi öğretti?

— Onun vazifesi, Allah tarafından verilen emirleri bize tebliğ etmektir.

— O sureyi görebilir miyim?

Fatıma ile zevci Sa'd, artık Ömer'in biraz yumuşadığını hissetmişlerdi. Ona yıkanmasını söylediler. Ömer yıkandıktan sonra sakladıkları Sûre-i Şerife'yi çıkarıp göstermekte hiçbir beis görmemişlerdi.

Ömer, okuma bilirdi. Bir deri üzerine yazılmış olan Tâhâ suresine göz gezdirdi. Kelime ve terkiplerdeki fesahat ve belâgate hayret etti. Bilhassa:

“Lehû mâfissemmâvati vemâ fil ard.”

Âyet-i Kerime'sine gelince, birdenbire gözlerini bir noktaya dikti. Derin bir düşünce geçirdi. Bu Âyet-i Kerime'nin mealen mânâsı:

“Göklerdeki, yeryüzündeki ve bunların aralarındaki şeyler hep onun. Allahû Tealâ'nındır.” demekti.

Ömer, bir müddet derin derin düşündükten sonra, hemşiresine dönerek:

— Yâ Fatıma! Bütün bu mahlûkat ve mevcudat, sizin Tanrınızın mı, dedi.

Fatıma, Müslümanlık imanının verdiği büyük bir gurur ile:

— Evet. Hepsi, bizim ibadet ettiğimiz o ulu Tanrının, diye cevap verdi.

Ömer:

— Garip şey. Bizim, bin beş yüz kadar muhtelif cins ve şekilde putlarımız var. Hâlbuki bunlardan hiç-

birinin bu yeryüzünde, bir kırat dahi mülkü yok, diye söylenerek diğer Âyete göz gezdirdi.

Bu Âyet-i Kerime de:

“Ondan, yani Allah’tan başka tapacak hiçbir şey yoktur. En güzel isimler, onundur.” meâlinde idi.

Bu ayetler Ömer’in ruhunda o kadar büyük bir tesir husule getirdi ki; kendisine derhal hidayet erişti.

Ömer nasıl Müslüman oldu?

Resulû Ekrem Efendimiz, o sırada, Safa Dağı’nın eteğinde, Ashab-ı Kiram’dan Erkam’ın evinde bulunuyordu. Etrafını almış olan Ashab-ı Güzin’e, İslâmiyet’e dair bazı şeyler telkin ediyordu ve bu toplantı gizli yapıldığı için, ashaptan bir zat da, kapının önünde gözcülük ediyordu.

Bu zât, Hübâb ile Ömer’in oraya geldiklerini görünce telâş etti. Hemen içeri girerek:

— Yâ Resulûllah! Hübâb ile Ömer geliyorlar, Ömer’in boynunda da büyük bir kılıç asılı, diye haber verdi.

Ömer, cidden korkunç bir adam olduğu için, oradaki ashap arasında bir telâş husule geldi. Hepsinde, aşikâr bir korku belirdi. O zaman Hazreti Hamza yerinden fırladı.

— Ne korkuyorsunuz? Ömer, eğer iyilik için geldi ise ne âlâ. Eğer fena bir fikir ile geldi ise, daha o kılıcını çekmeden, ben onun kellesini uçururum, diye bağırdı.

Hazreti Hamza'nın bu kahramanca sözleri üzerine kapıyı açtılar. Hübâb ile Ömer'i içeri aldılar. Fakat Ömer'e emniyetleri olmadığı için, kollarından tuttular.

O sırada Hazreti Hamza, Resulû Ekrem Efendimizin arkasında yer almış; kaşlarını çatarak elini kılıcının kabzasına dayamıştı.

Resulûllah Efendimiz, huzuruna getirilen Ömer'i o halde görünce:

“Bırakınız! “ Diye emir verdi.

Sonra Ömer'e, önüne gelip diz çökmesini işaret etti. Daha sonra onu kolundan tutup sarsarak:

— Yâ Ömer! Niçin geldin, dedi.

Ömer, o zamana kadar kendisinde asla görülmemiş olan mülâyim bir tavır alarak cevap verdi:

— Hübâb'ın evinde öğrettikleri lâfzai celâli, senin önünde tekrar etmeğe geldim.

— O halde, tekrar et!

O zaman Ömer'in sert ve kalın sesi gürlledi. Lâfzai celâli, Resulûllah Efendimize oradaki Ashab-ı Kiram önünde de tekrar etti.

Resulû Ekrem Efendimiz, çok sevindi. O zamana kadar İslâmlar gizlice ibadet ettikleri halde, biri Hazreti Hamza diğeri Hazreti Ömer gibi iki mühim ve kuvvetli şahsiyetin ehli İslâm arasında bulunması üzerine, Kâbe'ye gidilerek orada açıktan açığa ibadete karar verildi.

Hazreti Hamza, Müşriklerden Perva Etmiyordu

Müslümanların Kâbe'ye gelerek apaçık ibadet etmesi müşrikleri fena halde hiddetlendirmişti. Hemen orada onların üzerine hücum ederek hepsini dağıtmayı düşünmüşlerse de, Hamza ile Ömer korkusundan buna imkân görememişlerdi. Artık, İslâmları gizlice tazyik ve tâzibe (*acı çekirtmeye*) karar vermişlerdi.

Bu hain din düşmanları Müslümanlara yalnız rast geldikçe eza ve cefalarda bulunuyorlar; hatta bazılarından dayaktan ölüm haline getiriyorlardı.

Resulû Ekrem Efendimiz, sevgili ashabını bu şiddetli tecavüzlerden kurtarmak istemiş; onlara Habeş diyarına hicret etmelerini tavsiye eylemişti.

Hâlbuki Hazreti Hamza, müşriklerden zerre kadar perva etmiyor; hatta ibadetlerini bile onlardan gizlemeye lüzum görmüyor; müşrikler tarafından cebir ve tazyik gören Müslümanların derhal intikamlarını almakta da katiyen tereddüt etmiyordu.

Müşrikler, Resulûllah Efendimizi öldürmeye veya hut onu Risâlet'ten men etmeye muvaffak olamayınca, bütün ailesinin ikamet ettikleri Şaab-ı Ebû Talib'i muhasara etmişler; ne Resulûllah Efendimizin ve ne de onun yakın akrabalarının halk ile temas etmemesi için o mahalle etrafında sıkı bir çember çevirmişlerdi.

Resulûllah Efendimizle akrabaları, burada üç sene muhasarada kalmışlardı. Yiyecek, içecek bulamamışlardı. Böyle sıkı bir vaziyette bile Hazreti Hamza kı-

lıcına dayanarak defalarca muhasara hattını yarmış; Resulûllah Efendimizle akrabalarına yiyecek taşımışlardı.

Mekke, o tarihte Arabistan'ın en büyük ve en kalabalık bir şehri idi. Bu şehri dolduran binlerce müşrik içinde bir tek tanesi bile ortaya çıkarak ona parmağının ucu ile dokunmaya cesaret edemiyordu. Hatta Resulûllah Efendimiz Mekke'den Medine'ye buyurduktan sonra da bir müddet Mekke'yi terk etmemişti.

Hazreti Hamza, Medine'ye geldiği zaman, Resulûllah Efendimiz Mekke'den hicret eden Muhacirlerle onlara yardım eden ve Ensar denilen Medineliler arasında kardeşlik tesis ediyor; her Muhacire, Ensardan bir zatı kardeş gösteriyordu.

Bu arada, yalnız Muhacirler arasında da bir kardeşlik teessüs etmişti. Bu cümleden olarak Hazreti Hamza ile Zeyd bin Hâris arasında bir kardeşlik vücuda geldi.

HAZRETİ HAMZA'NIN İLK SERİYESİ

Müşriklere Cihad farz olduktan sonra, Resulûllah Efendimiz artık harekete geçmişti. Bazı rivayetlere nazaran hicretin birinci senesinin son ayında ve bazı rivayetlere nazaran da ikinci senesinde Ashab-ı Kiram'dan bir cemaatin kumandasını bizzat deruhte ederek Beni Humre kabilesi üzerine bir gazve icra etmişti. Fakat Ebvâ mevkiinde, kabilenin reisinin Resulûllah Efendimizi karşılayarak sulh teklif etmesi üzerine, harp vukua gelmedi. Resulûllah Efendimiz, teklifi kabul ederek Medine'ye avdet eyledi.

Bu gazveden sonra, Resulûllah Efendimiz tarafından müşrikler üzerine üç seriye gönderildi. Seriyeye harp olsun olmasın, müşriklere karşı icra edilen askeri hareket demekti.

Bu seriyelerden birincisi Ubeydullah bin Hâris, ikincisi de Hazreti Hamza'nın kumandasında gönde-

rilmişti. Sebep de, müşriklere gözdağı vererek, ehli İslam'ın artık kendilerinden hiç korkusu kalmadığını onlara göstermekti.

O sırada üç yüz kadar Mekkeli müşrikten mürekkep olan bir ticaret kervanının Ebu Cehil'in riya-seti altında Şam'dan çıkıp, sahil yolunu takip ederek Mekke'ye dönmekte olduğuna dair Medine'ye bir haber gelmişti.

Bunun üzerine Resulûllah Efendimiz Ashab-ı Kiram'dan otuz zat seçti. Bunları Hazreti Hamza'nın kumandasına vererek kervanın yolunu kesmek için gönderdi.

Hazreti Hamza, maiyetindeki otuz kişi ile hiç tereddüt etmeden o üç yüz silahlıdan mürekkep Mekke kervanını takip etti. Ve sahile yakın bir yerde arkalarından yetişti. Derhal, harp tertibatına girdi.

Mekkeliler, Hazreti Hamza'yı görür görmez ne yapacaklarını şaşırılmışlar; kervan arasında yolculuk eden, Amr bin Cühnî ismindeki zata, harbin önüne geçmesi için yalvarmaya başlamışlardı.

Amr, ne Müslümanlara ve ne de müşriklere hususî göstermemeye ahdetmiş olan Halif denilen bitaraf zümre mensuplarındandı. Ve Mekke'nin en güzel söz söyleyenleri arasında mühim bir mevki kazanmıştı. Müşriklerin ricalarını kabul etti. Bir deveye binerek iki tarafın arasında durup gayet fasih bir lisan ile nutuk irat etti. Söylediği sözlerle her iki tarafı da ikna ederek harpten vazgeçirdi.

Mekkeliler, yollarına devam ettiler. Hazreti Hamza ile maiyetindekiler de dönüp Medine'ye geldiler. Hazreti Hamza derhal Resulûllah Efendimizin huzuruna çıkarak vakayı nakletti. Resulûllah Efendimiz, Hazreti Hamza'nın otuz kişi ile üç yüz kişiye kahramanca meydan okumasına karşı memnuniyetini beyan eyledi. Hazreti Hamza'nın gösterdiği bu merdâne şecaat, Ashab-ı Kiram arasında da onun mevkiini bir kat daha yükseltti.

Hazreti Hamza'nın Sancaktarlığı

Mekke müşriklerinin Ebu Süfyan başkanlığında teşkil ettikleri büyük bir ticaret kervanının Şam'a doğru hareket ettiğine dair haber gelmesi üzerine, Resulûllah Efendimiz bu kervana da tasarrufa karar verdi. Ashaptan yüz elli veyahut iki yüz kadar mücahit seçti. Sancağı Şerif'i Hazreti Hamza'ya vererek Medine'den hareket etti.

Aşîre denilen yere kadar gidildi. Fakat düşmana tesadüf edilemedi. Mekkeliler, Medine'de yapılan harp hazırlıklarını haber alır almaz yollarını değiştirmişler; başka bir yoldan çıkıp gitmişlerdi.

Resulûllah Efendimiz, bu seferi boşa çıkarmak istemedi. O civardaki kabilelerle birer sulhname akdederek Medine'ye avdet etti.

Hazreti Hamza, biri kumandanlık, diğeri de sancaktarlıkla çıktığı bu iki seferden, kılıcını bile kının-

dan çıkarmadan döndüğü için çok müteessirdi. O, İslâmiyet'in şan ve şerefini yükseltmek için karşısına kuvvetli bir düşmanın çıkmasını ve ona galebe çalmayı istiyordu. Ve bunun için de, fırsat bekliyordu.

Aradan çok geçmeden, bu fırsat da zuhur etti. Be-
dir Mevkii'nde vukua gelen ilk harpte, ehli İslâm'ın ka-
zanmış olduğu zaferin büyük kahramanlarından biri
de, Hazreti Hamza idi.

BEDİR MEYDAN MUHAREBESİ

Yukarıda arz ettiğimiz Aşîre mevkiinde kaçırılan büyük Mekke kervanı salimen Şam'a gitmiş; orada bütün mallarını sattıktan sonra; birçok kıymetli mallar yüklü olduğu halde, Şam'dan hareket etmişti.

Fakat kervana riyaset eden Ebû Süfyan, Müslümanların kendilerini takip ettiklerini öğrenmiş, bir takım tedbirler almaya lüzum hissetmişti.

Evvelâ, bütün kervan halkını silahlandırmıştı. Sonra da, şayet Müslümanlara tesadüf edilirse bir harp vuku bulursa, kervan halkına yardımda bulunmak için Şam'dan muhafızlar almıştı. Aynı zamanda, muhtelif istikametlere de, ikişer üçer kişiden mürekkep keşif kolları çıkarmıştı. Bunlar, Müslüman kuvvetlerine rast gelecek olurlarsa derhal geri dönüp haber vereceklerdi. Bu suretle de kervanın bir pusuya düşürülmesinin önüne geçeceklerdi.

Resulûllah Efendimiz, Mekke kervanının avdet etmek üzere olduğunu haber alır almaz Medine’de derhal seferberlik ilan etti. 312 kişiden mürekkep bir ordu vücuda geldi. Resulûllah Efendimiz bizzat ordunun başına geçti. Hicretin ikinci senesinin dokuzuncu ayına tesadüf eden Ramazan-ı Şerif’in 12’nci cumartesi günü, Medine’den hareket etti.

Resulû Ekrem Efendimiz, bu defa da kervanı kaçırmamak için, bütün tedbirleri almıştı. Kervanın geçmesi ihtimali olan bütün yollara, gözcüler yollamıştı.

Orduda bulunan Ashab-ı Kiram arasında, Resulûllah Efendimizin sevgili amcası Hazreti Hamza’da vardı.

Mekkeli müşriklerle vuku bulacak olan bu harp, büyük bir ehemmiyete haizdi. Eğer bu harpte zafer kazanılacak olursa, İslamiyet’in din düşmanlarına büyük bir darbe indirilecekti.

Bunu, Mekke kervanına riyaset eden Ebu Süfyan’da idrak etmişti. O da, fırsattan istifade ederek, Müslüman ordusuna galebe çalmak için yeniden bir takım tedbirler ittihaz etti. Bu cümleden olarak Medine’ye gizlice adamlar göndermiş, orada hazırlanan İslâm ordusunun hareket ettiğini öğrenmiş, sonra da; adamlarından birini son derecede koşan bir hecin devesine bindirerek:

“Rüzgâr gibi süratle Mekke’ye git. Müslümanların, kervanı vurmak için Medine’den hareket ettiklerini bildir. Eli silah tutanlar derhal silahlansınlar. Bize karşı çıksınlar. Kervandaki malları yağma edilmekten kurtarsınlar.” Diye Mekke’ye göndermişti.

Ebu Süfyan, bu adamı yola çıkardıktan sonra, kervanını bir müddet umumî yollardan ilerletmiş; sonra da birdenbire çöl yollarına saparak izini kaybetmek istemişti. Bu suretle, Bedir mevkiine kadar gelmişti.

İslâm ordusuna gelince; Medine'den çıkar çıkmaz, Revha Mevkii'nde tevakkuf etmişti. Resulûllah Efendimiz burada durarak düşman kervanının hangi istikameti takip ettiğine dair -her tarafa gönderdiği- gözcülerden gelecek haberleri beklemişti.

Bu haber, gecikmedi. Gözcülerden biri süratle gelerek, düşman kervanının, Bedir mevkiinde olduğunu haber verdi.

Aynı zamanda, Ebu Süfyan'ın yürük bir hecine bindirerek gönderdiği adam da, Mekke'ye varmış; bütün şehir halkını ayaklandırmıştı. Kureyş kabilesinin reislerinden Ebu Cehil'in açtığı bayrak altında dokuz yüz elli kişiden fazla silahlı adam toplanmıştı. Bunların sekiz yüz kişisinden fazlasının sırtlarında, kılıç kesmez ve ok ile delinmez zırhlar vardı.

Bunların hepsi de, kervandaki mallarının muhafazasından ziyade, İslâmlara galebe çalarak Müslümanlığı imha etmek maksadı ile toplanmışlardı. Ve hepsi de, kazanacakları muvaffakiyetinden emin gözüküyorlardı. Bunun için de, kazanılacak zaferi tes'it etmek (*kutlamak*) üzere yanlarına birçok çalgıcılar, hanende ve oyuncu kadınlar almışlardı. Bunları da beraberce harbe getiriyorlardı.

Müşriklerin bu intikam ordusu Mekke'den çıkıp yola düzüldüğü zaman, artık Mekke kervanı da Bedir İstikametini geçmişti. Bunun için:

“Artık, selâmete çıktık. Bundan sonra Müslümanlar bizi takip edemezler,” diye, Mekke ordusunun kumandanı Ebu Cehil’e haber göndermişti.

Fakat Ebu Cehil, öteden beri Resulûllah Efendimize karşı beslediği kinin intikamını almak için geri dönmek istemedi.

— Bedir’e kadar gideceğiz. Orada ziyafetler vereceğiz. Çalgılar çaldırıp oyuncularımızı oynatarak kudret ve satvetimizi göstereceğiz. Müslümanlardan intikam almadıkça avdet etmeyeceğiz, diye cevap verdi.

İşte o sıralarda idi ki, İslâm ordusu da Safrâ Vadisi’ne kadar gelmişlerdi.

Orada, Resulü Ekrem Efendimiz, Ashab-ı Kiram’ın ileri gelenlerini toplayarak bir harp meclisi akdetti. Herkes düşüncesini söyledi. Sıra Hazreti Hamza’ya gelince:

— Yâ Resulûllah! Mekke’den üzerimize gelen düşman ordusunda, Kureyş kabilesinin en cesur ve cengâver adamlarının bulunduğuna hiç şüphe etmemeliyiz. Bunun için onlara, İslâmiyet’in ne mukavemet edilmez bir kuvvet ve kudret olduğunu göstermeliyiz. Ya, düşmana galebe etmeli veyahut buradan hiçbirimiz Medine’ye dönmemeliyiz, dedi.

Bütün Ashab-ı Kiram da, esasen aynı fikirdelerdi. Resulü Ekrem Efendimiz, ashabının bu düşüncelerinden memnun kalıp Cenab’ı Hak’ka şükrettikten sonra, hareket emrini verdi.

Ramazan ayının 17’nci gecesi, İslâm ordusu Bedir

Mevkii'ne geldi. Burası, kumsal bir yerdi. Hem mücahitler, hem mücahitlerin yüklerini taşıyan develer, -ayakları kumlara battığı için- güçlkle yürüyebilmek-telerdi.

Düşman ordusu, buraya daha evvel yerleştiği için, oradaki kuyuları zapt etmişlerdi. Bundan dolayı, oraya yorgun gelen mücahitler arasında, su sıkıntısı baş göstermişti.

Fakat bu sıkıntı, çok sürmedi. Bir iki saat sonra, yağın şiddetli bir yağmurdan kumların çukur yerlerinde sular birikti. Mücahitler, bu sularla susuzluklarını giderdi.

İki ordunun konakladığı yerler arasında, bir hayli mesafe vardı. Resulü Ekrem Efendimiz, düşman ordusunun vaziyetini anlamak için, sabaha karşı Hazreti Ali ile Hazreti Hamza'yı ve ashaptan Zübeyr ile Sa'd ve daha birkaç kişiyi Mekke ordusu tarafına yolladı. Bunlar, düşman ordusunun etrafını dolaşacaklar ve onun miktarını anlayacaklardı.

Bu zatlar, sessiz sedasız düşman ordusuna yaklaştılar. Her tarafı dolaştılar. Kâfi derecede malûmat topladılar. Dönüp gelirken de düşmanlara su taşıyan iki adam yakaladılar. Resulûllah Efendimizin huzuruna getirerek isticvaba başladılar ve Mekke'nin en kıymetli şahsiyetlerinin düşman ordusunda bulunduğunu anladılar.

Mamafih düşman ordusu da çokluğuna güvenerek büsbütün gaflet içinde değildi. Ebu Cehil de, büyük bir mükâfat vaat ederek Amir bin Vehib isminde biri-

ni İslâm ordusunun miktarını keşfetmek için göndermişti.

Amir, gecenin karanlıkları içinde yerlerde sürünerek İslâm ordusunun etrafını dolaştıktan sonra avdet etti ve Kureyş ordusu reislerine;

— Müslümanların miktarını, üç yüz kişi kadar tahmin ettim. Fakat orada her şeyden, hatta develerden bile dehşetli bir ölüm kokusu hissediliyor. Bana öyle geliyor ki, Müslümanlardan her biri, bizden bir kişi olsun öldürmedikçe ölmeyeceklerdir. Bu kadar mühim bir telefata uğradıktan sonra, artık sağ kalanlar için hayatta bir lezzet tasavvur edilebilir mi, dedi.

Amir'in bu sözleri, dinleyenlere dehşet verdi. Ebu Cehil bir bozgundan korkarak:

— Yâ Amir! Senin ciğerlerin, rüzgârla dolmuş, diyerek onun bu sözlerini mübalâğa atfetmek istedi.

Hazreti Muhammed'in Emri

Ertesi sabah güneş yükselmeye başlarken, her iki orduda hareket baş gösterdi. İslâm ordusu, harbe elverişli mevzileri elde etti. Kâfirler ordusu da, yavaş yavaş ilerleyerek İslâm ordusuna bir ok menzili kadar açıkta harp vaziyetine geçti.

Resulûllah Efendimiz, başkumandanlığını deruhte ettiği ordusunu üçe ayırmıştı. Birini sağ, diğerini de sol cenahına aldıktan sonra, kendisi de merkez kuvvetinin arkasındaki kumanda mevkiinde kalmıştı.

Ashaptan Sa'd bin Maaz, Resulûllah Efendimizin

sıcaktan bunalmaması için hurma dallarından çarçabuk bir gölgelik yaptı. Kendisi de kılıcını çekerek orada nöbet beklemeye başladı.

Bu gölgelik yüksekçe bir mevkide bulunuyordu ve Resulûllah Efendimiz oradan, bütün harp sahasını görrebiliyordu.

Evvelâ, askerlerinin saflarını gözden geçirdi. Elindeki uzunca asa ile işaret ederek ileride geride bulunan mücahitleri bir hizaya getirdi.

İslâm ordusunun duruşu, cidden çok heybetli idi. Bhusus o güne kadar Araplar arasında, böyle büyük bir intizam ile saf bağlayıp durmuş olan bir asker kuvveti görülmemiştir. Bu vaziyet doğrudan doğruya Resulûllah Efendimizin büyük dehasının yüksek bir eseri idi.

Resulû Ekrem Efendimiz, cihadın faziletine dair birkaç Âyet-i Kerime okuduktan sonra:

“Ey İslamiyet’in şan ve şerefini yükseltmek için canlarını feda eden mücahitler! Size emir verilmedikçe, katiyen yerlerinizden hareket etmeyiniz. Hatta müşrikler size kılıç çekip hücum etseler bile, yine vaziyetinizi değiştirmeyiniz. Onlara yalnız ok atmakla iktifa ediniz. Ve oklarınızı da dikkatle atarak onları israf etmeyiniz. Harp esnasında nâra atmayınız. Birbirinizle konuşmayınız.” Diye talimat verdi.

Müşrik ordusu, yavaş yavaş İslâm ordusuna yaklaşmıştı. İki ordunun arasında, ancak iki ok menzili kadar mesafe kalmıştı.

Müşriklerden Esved bin Abdülesed:

— Ya İslâm ordusunun havuzunu yıkacağım veyahut canımı feda ederek orada kalacağım, diye bağırarak ileri atıldı.

Fakat derhal, Hazreti Hamza ile karşılaştı.

Hamza, elinde ağır kılıcı olduğu halde onun karşısına dikilerek:

— Nereye gidiyorsun, diye bağırdı.

Esved, küstahça bir kakhaha attıktan sonra:

— Sizin havuzunuzu yıkmaya. Sizi susuz bırakmaya, diye homurdandı.

Hazreti Hamza; artık ona başka söz söylemeye lüzum görmedi. Üzerine hamle ederek bir kılıç indirdi.

Kılıç, Esved'in göğsüne isabet etmiş onu sırt üstü yere sermişti.

Esved, ağır yaralı olmakla beraber sözünü yerine getirmek istedi. Yattığı yerden kalkıp koşarak, havuzun kenarına kadar geldi. Lâkin Hazreti Hamza, tekrar önünü kesti. İkinci bir kılıç darbesi ile Esved'i cansız olarak yere serdi.

Ebu Cehil'in Düşmanlığı

Artık, iki ordu birbirine biraz daha yaklaşmıştı. Müşrik ordusunun mübarizleri ortaya çıkarak kükremiş develer gibi dolaşmaya başlamışlardı.

O devirde, harp başlamadan evvel cesur ve cengâver iki üç kişinin ortaya çıkarak ve:

“Ben, falan oğlu filânım. Bir hamlede hasmımı yere sererim. İçinizde karşıma çıkacak kim var?” Diye, düşman ordusuna meydan okuması âdetti.

Bunlara “mübariz” ve bunların çarpışmalarına da “mübareze” denilirdi.

Müşrik ordusundan ilk evvel çıkan mübariz, Utbe idi. Bu adam, Kureyş kabilesinin reislerindendi. Ebu Süfyan’ın kayın pederi, meşhur Muaviye’nin validesi Hinde’nin pederi idi. O zaman âdeti mucibince en kıymetli elbiselerini giymiş; başına ve göğsüne renk renk deve kuşu tüylerini takarak da süslenmişti. Utbe’ye, biraderi Şîbe ile oğlu Velid de iştirak etmişti.

Resulûllah Efendimiz, bunlara karşı Medine halkından üç mübariz gönderdi. Lâkin Utbe, bu Medinelilerin kendi ayarlarında olmadığını ileri sürerek:

— Yâ Muhammed! Bize küfvümüz (*dengimiz*) adamlar gönder, diye seslendi.

Resulûllah Efendimiz, o üç Medineliyi geri çağırarak, onların yerine mübarezeye çıkmak için, Hazreti Ali ile Hazreti Hamza ve Ubeyde’ye emir verdi.

Utbe, bu üç büyük İslâm kahramanını görünce:

— Hah! Şimdi oldu. Siz bizim akranımızsınız. Dikkat edin. Hamleye geçiyoruz, diye bağırды. Ve Hazreti Hamza’nın üzerine atıldı.

Utbe’nin Hazreti Hamza’ya savurduğu kılıç darbesi boşa gitti. Sıra, Hazreti Hamza’ya gelmişti. Kahraman Hamza, ağır kılıcını iki eli ile tutarak Utbe’nin başına indirdi. Ve onu, bu tek darbe ile kanlar içinde yere serdi.

Aynı zamanda, Utbe'nin oğlu Velid'de, Hazreti Ali'nin kılıcı altında can vermişti. Lâkin Hazreti Ebâ Ubeyde ile Utbe'nin kardeşi Şîbe, daha hâlâ uğraşıyorlar; birbirleri ile mücadelede devam ediyorlardı.

Ubeyde epeyce yaşlı idi. Şîbe ise ona nazaran hem genç ve hem de son derecede çevikti. Görünüşe nazaran, bu genç mübariz, herhalde Ubeyde'yi mağlup edecekti. Nitekim aradaki mücadele kızışır kızışmaz, Şîbe'nin kuvvetli bir kılıç darbesi Hazreti Ubeyde'nin sağ bacağına kesip kopararak o ihtiyar kahramanı yere serdi.

Hazreti Ali ile Hazreti Hamza, bu hale tahammül edemediler. Şîbe'nin üzerine atılarak, kılıç darbeleri altında onu tepelediler.

Müşrik ordusunun üç mübarizi de yerlere serilmişti. Ve bu vaziyet artık umumî cengin başlamasına sebebiyet vermişti.

Her iki ordu, birbirlerine yağmur gibi ok yağıdırıyorlar ve yavaş yavaş saflarını yaklaşıyorlardı. Bu ok muharebesi de bir müddet devam ettikten sonra, artık kılıçlar çekildi ve müşrik ordusu ile İslâm ordusu, birbirine girdi.

İslâm ordusu, kendisinden birkaç misli faik olan müşrik ordusunun üzerine büyük bir pervasızlıkla atılıyordu. Bu ordunun ilk safında da Hazreti Hamza ile Hazreti Ali'nin, kükremiş birer aslan gibi kılıç salladıkları görülüyordu.

Hazreti Hamza, ağır kılıcını iki eli ile kullanıyor ve her darbeye bir düşmanı yere seriyordu. Onun atıldığı yerlerde düşman safları perişan oluyor, büyük gedikler açılıyordu.

Muharebeden evvel, ordusunun çokluğuna güvenen Kureyş kabilesi reisi Ebu Cehil, fena halde şaşır-mıştı. Askerlerinin, henüz bozulmayan saflarının arkasına çekilmeye mecbur kalmıştı. Fakat kendisine mukadder olan akıbetten kurtulamadı. Maâz isminde bir mücahit ileri atıldı. Onu öldürmek için devesinin üstünden çekip aşağı aldı. Fakat Ebu Cehil'in oğlu tarafından indirilen bir kılıç darbesi ile maksadına muvaffak olamadı.

Bereket versin ki Maâz'ın kardeşi Meuz ile diğer bir genç yetiştiler. Evvelâ Ebu Cehil'in oğlunu öldürdükten sonra Ebu Cehil'in üzerine hücum ettiler. İslâm dininin ve Resulû Ekrem Efendimizin en büyük düşmanı olan bu adamı da kanlar içinde yere serdiler.

Ebu Cehil, ağır surette yaralandığı halde, ölmemişti. Bir aralık gözlerini açarak:

— Şimdiye kadar Muhammed'e düşman olarak yaşadım. Şimdi de, ona eskisinden daha fazla düşman olarak can veriyorum, dedi.

Bedir Harbi ehli İslâm'ın zaferiyle neticelenmişti. Harbe iştirak eden mücahitlerin her biri, hisselerine isabet eden vazifeyi ifa ederek Allah rızasını ve

Resulûllah'ın da hoşnutluğunu celbeylemişlerdi. Hazreti Hamza ise bu kanlı harpte gösterdiği kahramanlık ile bilhassa temayüz etmiş; dillere destan olan secaat ve besalet (*yiğitlik*) ibraz eylemişti. Muharebe "Hamza bir orduya bedeldir" Nidaları ve zafer ile neticelenmişti. Ehli İslâm ile Müşrikler arasında cereyan etmiş olan bu ilk muharebede, bütün mücahitler büyük bir sebat ve şecaat göstermiş olmakla beraber, bilhassa Hazreti Hamza ile Hazreti Ali temayüz eylemişlerdi.

Biri, Resulûllah'ın amcası, diğeri de amcazadesi olan bu iki kahraman, İslâmiyet'in yükselmesi uğrunda ölümü hiçe sayarak düşman saflarının içlerine kadar girmişler; her geçtikleri yerdeki müşrikleri kırıp geçirmişlerdi.

Ebu Cehil, askerlerinin maneviyatını artırmak için, Kureyş kabilesinin en büyük reislerinden Ümmeyye bin Halef'i de beraber getirmişti. Bu da, İslâmiyet'in ve bilhassa Resulû Ekrem Efendimizin en büyük düşmanlarından biri idi. Hem ihtiyar ve hem çok şişman olan Ümmeyye, harbin son dakikalarına kadar mevkiinde sebat etmiş ve nihayet, esir sıfatı ile İslâm mücahitlerinin eline geçmişti.

Bu adam esir olduğu zaman, kendisini teslim alan Abdurrahman bin Avf'a:

— Gözlerim iyi görmüyor, Kureyş saflarını yarıp geçen şu bahadır kimdir, diyerek birini gösterdi.

Abdurrahman:

— Tanıyamadın mı? O, Resullah'ın amcası Hamza'dır.

Cevabını verir vermez, Ümeyye derin derin içini çekmiş:

— Yaa. O Hamza'dır, ha? Eğer o, İslâmların tarafına geçmeyip bizim tarafta kalmış olsaydı, hiç şüphesiz ki başımıza bu felâket gelmezdi, diye, büyük teessüf eserleri göstermişti.

Hazreti Hamza'nın kahramanlığı, dillere destan olmuştu. Herkes onun Bedir Harbi'ndeki şecaatinden bahsederken:

“Hamza, bir orduya bedeldir,” diyordu.

Resulûllah Efendimiz de, amcasının yüksek kıymetini takdir ediyordu. Nitekim muzafferin Medine'ye avdetinden sonra, kendisini muhtelif şekillerde taltif buyurmuştu.

Bedir Harbi'nden sonra...

Bedir Harbi'nden bir müddet sonra, İslâm kadınlarından biri Yahudilerle meskûn olan Beni Kinka veya Kayneka'daki çarşıda bir Yahudi kuyumcunun dükkânında oturmuştu. Kırılmış olan küpesini yaptırıyordu.

Yahudi kuyumcu, tuhafılık olsun diye, kadına hissettirmeden, onun eteklerini arkasından oturduğu yere bağladı. Bir müddet sonra kadın ayağa kalktı ve etekleri bağlı olduğu için yere yuvarlandı. Avret yerleri açıldı. Bu halden müteessir olan kadın, korku ve hicabından bir çılgılık bastı.

Bu ılığı duyan bir Müslüman, kadını o halde görünce, hemen dkknın içine daldı. Bir kılıç darbesiyle kuyumcu Yahudi'yi yere yuvarladı.

Yahudiler toplandılar. O Müslüman'ın üzerine atıldılar. Onlar da kılıç darbeleri altında, Müslüman'ı parladılar.

Meseleyi Resul Ekrem Efendimiz haber aldı. Yahudilerin bu işi büyüterek bir hadise çıkaracaklarını anladı.

“Bir kavmin hıyanet etmesinden korktuđun takdirde, sen onlardan evvel hareket et.”

Mealindeki yet-i Kerime'ye ittiba ederek (*tabi olarak*), derhal Beni Kayneka zerine yürümeyi kararlaştırdı. Yahudilere karşı açılan bu harpte, Hazreti Hamza'yı Sancağı şerif'e muhafız yaptı.

Fakat Yahudiler korkularından kalelerine kapanmışlardı. Bunun için harp olmadı.

Resulûllah Efendimiz, mühim mşavereler esnasında, yüksek fikirlerinden istifade etmek için Hazreti Hamza'yı bulundururlardı. Nitekim Uhud Harbi'nden evvel Mescid-i şerif'te toplanan harp meclisinde de muhterem amcasının reyini sormuşlardı.

Müşriklerin sebebiyet verdikleri Uhud muharebesi, bir intikam harbi idi. Mekkeliler, Bedir cenginde kaybettikleri yetmiş kişinin acısını unutamadıkları için matem içindelerdi ve mutlaka intikamını almaya karar vermişlerdi.

Aradan çok geçmeden hazırlanmaya başlamışlardı. Taraf taraf kabileler arasına gönderdikleri adamlar vasıtası ile 2.000 asker toplamaya muvaffak olmuşlardı. Mekkeliler de 1.000 askerden fazla çıkardıkları için; müşrik ordusunun kuvveti 3.000 kişiyi aşıyordu.

Ebu Süfyan, bu intikam harbi için 50 bin altın vermişti. Müşrik ordusunun bütün ihtiyaçlarını temin etmişti. Ve kendisi de, bu ordunun başına geçmişti.

On günlük yürüyüşten sonra Medine'ye yaklaşan müşrik ordusu, 2.000'i mütecaviz piyade ile 700 zırhlı, 200 süvari, 3.000 deveden mürekkepti. Bunlara kocaları, babaları, kardeşleri ve hısım akrabaları Bedir Harbi'nde maktul düşen 1.500 kadın ve kızda iltihak etmişti. Bu kadın ordusunu da, Ebu Süfyan'ın zevcesi ve Muaviye'nin validesi Hinde idare etmekte idi.

Ebu Süfyan; bu büyük kuvvetle Müslümanlara galebe edeceğine emindi ve:

“Artık Müslümanlar; son günlerini yaşıyorlar. Onları kâmilten kılıçtan geçireceğiz. Hem kaybettiğimiz kimselerin intikamını alacağız; hem de Muhammed'in dinine nihayet vereceğiz,” diye söylediği nutuklarla, ordusundakilere aynı kanaati vermekte idi.

Resulû Ekrem Efendimiz; müşriklerin bütün hazırlıklarını, Mekke'de bulunan amcası Abbas'ın bir mektup vasıtası ile haber almıştı. Ve derhal, icap eden tedbirleri almaya başlamıştı.

Düşmanların hareketlerini yakından görmek için, Enis ve Munis isimindeki iki kardeşi gizlice Mekke'ye

göndermişti. Bunların vasıtası ile de müşrik ordusunun Medine'ye doğru hareketini öğrenmişti. Bunun üzerine daha ciddi tedbirler ittihaz etmiş; Medine'nin bir baskına uğramaması için her tarafa keşif kolları göndermiş ve İslâm ordusuna da seferberlik emri vermişti.

Bu esnada artık müşrik ordusu da, Medine'nin şimal doğusunda bulunan Uhud Dağı'nın üç kilometre kadar yakınında bulunan Ayin mevkiine gelmişti.

Bunun üzerine Resulûllah Efendimiz' de 100 kişisi zırhlı olmak üzere, 700 kişiden mürekkep olan ordusunun başına geçmiş; Medine'den hareket etmişti.

Harp; Ebu Süfyan'ın zevcesi ve Muaviye'nin validesi Hinde isimindeki canavar ruhlu kadının idare ettiği Mekke kadınlarının şarkıları ile başlamıştı. Bunlar, bir taraftan def çalıyorlar; diğer taraftan da:

“Biz, Sabah Yıldızı'nın kızlarıyız. Yumuşak ve güzel halılar üzerinde gezeriz. Eğer kahramanlarımız düşman saflarının üzerine atılırsa, onları severiz. Fakat düşmandan kaçarlarsa, onlardan nefret ederiz.” Diye bağıra bağıra bir harp türküsü söylüyorlardı.

Ortaya mübarizler çıkmışlardı. Bunlar da birbirleri ile mübareze ediyorlardı.

İlk olarak ortaya, müşriklerin bayraklarını taşıyan ve Mekke kahramanı Talha atılmıştı. Fakat Hazreti Ali'nin indirdiği bir kılıç darbesi ile cansız olarak yere yuvarlanmıştı.

Talha'nın kardeşi Osman bu durumu görür görmez

dayanamamış; kardeşinin intikamını almak için ortaya çıkarak ehli İslâm aleyhine bağırıp çağırmaya başlamıştı. Fakat o da, Hazreti Hamza ile karşılaşmıştı.

Hazreti Hamza, onun üzerine atılmış; belindeki kemerden yakalamış, müşriklerin en namdar mübarizlerinden olan Osman'ı başının üzerine kadar kaldırdıktan sonra, onu birkaç adım ileri fırlatıp atmıştı.

Osman, fena halde sersemlemişti. Lâkin kendisini çarçabuk topladıktan sonra, Hazreti Hamza'ya hücum etmişti. O zaman Hamza kılıcını şiddetle onun boynunun köküne indirmiş, bu tek darbe ile Osman'ı kanlar içinde yere sermişti.

Bunun üzerine harp, derhal umumileşmiş; iki tarafın safları birbirine girmişti. İslâm ordusunun safları önünde kılıç sallayanların arasında, başlıca şu üç büyük şahsiyet görülmekte idi; Hazreti Ali, Hazreti Hamza, Ebu Deccane.

Bu üç kahramanın kılıçlarından kan damlıyordu ve düşman safları, bu kanlı kılıçlar karşısında, dağılıyordu.

Hazreti Hamza, her indirdiği darbe ile birkaç düşmanı parçalıyordu.

Harp, bir müddet böyle devam ettikten sonra, bir aralık şiddetini kaybederek hafiflemişti. O sırada Hazreti Hamza'da, Sebba bin Abdülazza ile karşı karşıya gelmişti. Bu adamda müşriklerin sayılı pehlivan ve mübarizlerindendi. Sebba, Hazreti Hamza'yı gafil avlayarak ona yandan hücum etmek istemişti. Fakat

yediğı bir kılıç darbesi ile cansız olarak yere serilmişti. Ne yazık ki; bir müddetten beri kendisini uzaktan takip eden bir adamı görememişti.

Bu adam, Ebu Süfyan'ın zevcesi ve Muaviye'nin validesi Hinde'nin kölesi idi. Hinde, harp başlamadan evvel Vahşî adındaki bu kölesini çağırarak:

— Biliyorsun ki babam Utbe bin Rabia, Bedir Harbi'nde Müslümanlar tarafından öldürüldü. Eğer ya Muhammed'i veyahut Ali ile Hamza'dan birini katlederek babamın intikamını alırsan, hem seni azad ederim; hem de, aklından geçiremeyeceğın derecede mükâfat veririm, demişti.

Hinde'nin pederi Utbe de, zevci Ebu Süfyan gibi Kureyş kabilesinin reislerinden ve İslâmiyet'in en büyük düşmanı olan müşriklerindendi. Bedir Harbi'ne iştirak etmiş ve Mekke ordusunu doyurmak için günde on deve kesmişti. Ve Bedir Harbi'nin ilk devrinde, Hazreti Ali ile Hazreti Hamza'nın kılıçları altında can vermişti.

İşte onun kızı Hinde şimdi bir kadın ordusu toplayarak zevcinin kumandasında olan müşrik ordusuna iltihak etmiş; babasının intikamını alması için de, kölesi Vahşî'ye, yukarıda naklettiğimiz emri vermişti.

Vahşî, mızrak atmakta son derece mahirdi. Bir müddet sonra Resulû Ekrem Efendimizi tarassut etmiş (*gözlemiş*) ise de, ona sokulmaya imkân görememişti. Ondan sonra Hazreti Ali'ye yaklaşmaya çalışmış ise de, son derece çevik ve pek dikkatli olduğu için, ona takarrübe de cesaret edememişti. Nihayet, yaşlı olduğu

için hayatına ehemmiyet vermeyen ihtiyatsızca harp eden Hazreti Hamza'yı gözüne kestirmişti; gizlice onu tarassut etmiş ve bu kahramanın Sebba ile çarpıştığı esnada birden bire karşısına tesadüf eden büyük bir taşın arkasına gizlenmişti.

Hazreti Hamza, Sebba'yı tepeledikten sonra, bir an duralamıştı. İhtimal ki, 57 yaşında bulunan bu kahraman birkaç saniye durarak geniş bir nefes alacaktı. İşte o zaman, pusuda duran Vahşî'nin attığı mızrakla, mübarek vücudu birden bire sarsıldı.

Mızrak, Hazreti Hamza'nın kasığından girmiş; arkasından çıkmıştı. İhtimal ki onun yerinde bir başkası olsaydı, derhal yere yıkılırdı.

Fakat Hazreti Hamza, metanetini muhafaza etti. Etrafına göz gezdirdi. O kayanın arkasında Vahşî'yi görür görmez, onun üzerine atılmak istedi. Fakat vücuduna saplanmış olan mızrak, buna imkân vermedi.

Resulûllah'ın kahraman amcası, kanlar içinde yere serildi. Artık, hiçbir hareket eseri gösteremedi. O zaman katil Vahşî, koşarak Hinde'nin yanına gitti:

— Babanı öldürenlerden Hamza'yı öldürdüm. İntikamını aldım. Sen de, bana olan vadini ifa et, dedi.

Hinde, Vahşî'nin bu sözlerinden büyük bir sevinç hissetti. Üzerinde ne kadar kıymettar şeyler varsa hepsini Vahşiye verdi.

— Seni, azat ettim. Şimdilik bunları al. Mekke'ye döndüğümüz zaman, sana daha fazla şeyler ihsan edeceğim. Yalnız bana Hamza'nın cesedini göster, dedi.

Vahşî, Hinde'yi alarak Hazreti Hamza'nın kanlar içinde yatan cesedinin yanına getirdi. O mübarek şehidin göğsünü hançerle yararak, çekip kopardığı ciğerini Hinde'ye takdim etti.

Hinde, Hazreti Hamza'nın kanlar içinde damlayan ciğerini aldı çiğ çiğ yedi. Bu sebepten kendisine Âkiletül ekbad "Ciğer yiyen" adı verildi.

Hazreti Muhammed bunu duyunca, çok üzölmüş-tü. Harp sahasına gezmeye çıktı. Hasreti Hamza'yı karnı yarılmış, her tarafı parça parça olarak görünce gözleri yaşardı. Biraz daha ilerde Hamza'nın hemşiresinin oğlu Abdullah bin Cahs ile Abdullah bin Amirî de şehitler arasında gördü. Üçü birbiri ile akraba ve iyi arkadaş olduklarından aynı kabre defin edilmelerini emretti. Bu üç muhterem şehit, sırtlarındaki elbiseleri ile aynı kabre defnedildi. Bu kabir, Uhud Dağı ile Medine arasında Kınat ve Şezâ denilen sel yataklarının birleştiğı yerde idi. Bu kabrin civarına, bazı şehitler daha defnedilmişti.

Resulûllah Efendimiz, şehitleri defnettirdikten sonra, Medine'ye avdet etmişti. Şehir, büyük bir matem içindeydi. Şehit veren aileler, feryadı figan etmekteLERdi.

Resulû Ekrem Efendimiz, Hazreti Hamza'nın ikamet ettiği evin önünden geçerken, o bomboş evin hazine bir sükût içinde bulunduğunu görür görmez, mübarek kalbinde daha büyük bir acı hissetti:

— Bu şehirde, zavallı Hamza'nın arkasından ağlayacak kimse yok mu, dedi.

Resulûllah'ın bu sözleri, işitenleri çok müteessir etti. Aşab-ı Kîram, zevcelerini alarak Mescid-i Şerîf'e geldiler. Şehitlerin serveri olan Hazreti Hamza için, Resulûllah Efendimizi ayrı ayrı taziyet ettiler (*başsağlığı dilediler*) ve onun teessürüne iştirak ettiklerini bildirdiler.

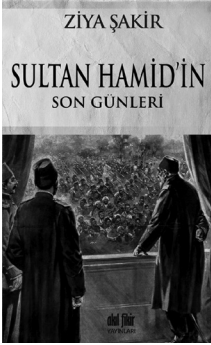
Hazreti Hamza'nın türbesi, büyük bir ziyaretgâhtır. Bu türbenin etrafındaki, binalar, muhtelif İslâm hükümdarları tarafından yaptırılmıştır. Aynı zamanda Yemen serdarı Sinan Paşa tarafından da büyük bir su sarnıcı ile üzerine bir de küçük mescit yaptırılmış; bu suretle Türbe-i Şerîf'i ziyarete gelenler, su sıkıntısından kurtarılmıştır.

Medine halkı, kendi ölümlerini ziyaret ederken, Hazreti Hamza'nın türbesini ziyareti de âdet edinmişlerdir. Birisi şehit olduğu güne ve diğeri de Recep ayının 12. gününe tesadüf etmek üzere her sene iki gün halkın kabileler halinde Hazreti Hamza'yı ziyaret etmeleri âdettir.

Nitekim Resulûllah Efendimizin kerimleri Hazreti Fatıma'da, Hazreti Hamza'nın kabrini sık sık ziyaret ederdi ve her Cuma gecesi orada namaz kıldıktan sonra: mezarın kaybolmaması için üzerine koyduğu alâmetleri tazelerdi.

Türbe-i Şerîfe'ye, "Meşhedi Hamza" adı verilmiştir. On üç asırdan beri bu türbe ehli İslâm tarafından dindarâne bir hürmetle ziyaret edilerek o büyük kahramana, bu suretle tâzim ve tekrim gösterilmiştir.

ZİYA ŞAKİR'İN AKIL FİKİR YAYINLARINDAN ÇIKAN ESERLERİ

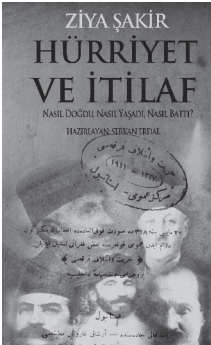

SULTAN HAMİD'İN SON GÜNLERİ

Ziya Şakir Sultan Abdülhamid'in Alâtini Köşk'üne kapandığı günden itibaren hayatının son gününe kadar kendisine refakat eden Sermuhafız Rasim Bey, Yüzbaşı Salih Bey, Mülazım Naci Bey, Mülazım Mahmut Esat Bey, Musahip Nuri Ağa, Şöhretin Ağa, Kahvecibaşı Ali Bey'lerin bazılarının tuttukları gündelik notları kendisine hediye ettiklerini, bazılarının da gördükleri işittikleri hadiseleri not ettirdiklerini belirtiyor. Bu notları Sultan Abdülhamid'in özel doktoru Atıf Hüseyin'in 14 defterlik Hatıratıyla karşılaştırıyor ve hiçbir çelişki görmüyor ve bu notları hiçbir akademik endişeye kapılmadan gönlümüze, dilimize göre "Abdülhamid'in Son Günleri" adı altında tarihi gerçeklere dayanan bir şahesere dönüştürüyor.

Bu eserde sadece Abdülhamid'in son günleri değil bütün hayatını kendi sözleriyle okuyacak ve vefatına evinizden birini kaybetmiş gibi üzüleceksiniz.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

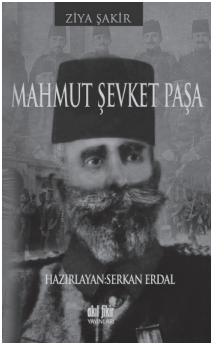
HÜRRİYET VE İTİLA'F

Nasıl Doğdu, Nasıl Yaşadı, Nasıl Battı

Cemiyetler Kanunu'na göre 21 Kasım 1911 tarihinde İstanbul'da kurulan Hürriyet ve İtilâf Fırkası Mahmut Şevket Paşa suikastında parmağı olduğu iddiasıyla İttihatçılar tarafından tasfiye edildi. Üyelerinden bir kısmı sürgüne gönderildi ve fırkanın I. Faaliyet dönemi böylece kapanmış oldu.

Mütareke yıllarında (14 Ocak 1919) tekrar kurulan Hürriyet ve İtilâf Fırkası, II. Meşrutiyet Dönemi'nin aksine iktidarı ele geçirmeyi başarmıştır. İşgal kuvvetleriyle olan ilişkileri ve milli mücadele aleyhinde faaliyette bulunmalarından dolayı milli mücadelenin kazanılmasından sonra üyelerinin bir kısmı yurt dışına kaçmış, bir kısmı da yabancı devletlerin himayesine sığınmıştır. Üyelerinin bir kısmı 150'likler listesine giren Hürriyet ve İtilâf Fırkası'nın II. Faaliyet devresi de böylelikle sona ermiştir.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

MAHMUT ŞEVKET PAŞA

Hareket Ordusu'yla ayaklanmayı bastırmak için gelenler arasında, geyiğiyle meşhur Kahraman-ı Hürriyet Niyazi Bey veya yıllarca Rumeli'de Osmanlı askerleriyle savaşmış meşhur komitacı Sandanski kadar belki de onlardan daha fazla sola mail fesi, birbirine karışmış saç-sakalı ve otoriter tavırlarıyla Hareket Ordusu Kumandanı Mahmut Şevket Paşa dikkat çekmektedir.

Hareket Ordusu kumandanı olmadan evvel pek fazla tanınmayan fakat zamanla ismi Hareket Ordusu'yla özdeşleşen Mahmut Şevket Paşa, İmparatorluğun fırtınalı yıllarında yapmış olduğu hamlelerle II. Meşrutiyet Dönemi'ne damgasını vurmuş askeri ve siyasi bir kişiliktir. Mahmut Şevket Paşa'nın Günlükleri'ni saymazsak elinizdeki bu eser Mahmut Şevket Paşa ile ilgili basılmış olan en geniş ve en ciddi eserdir.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

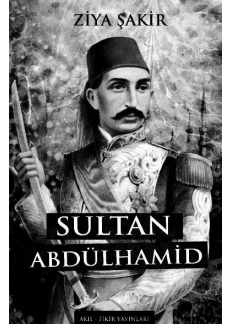
SULTAN ABDÜLHAMİD

Ziya Şakir, II. Sultan Hamid: Şahsiyeti ve Hususiyetleri kitabında Sultan II.

Abdülhamid'in saray erkânı, haremağaları ve harem mensuplarından onunla ilgili toplamış olduğu anıları bir araya getirmiştir. Ziya Şakir'in bu kitabı sayesinde, Yıldız

Sarayı'nın en sıkı korunan yeri olan Harem Dairesi'nin koridorlarında dolaşmak, onun bir padişah, baba, eş ve sevgili olarak kişisel özellikleri hakkında derinlemesine bilgiler elde edinmek mümkün.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

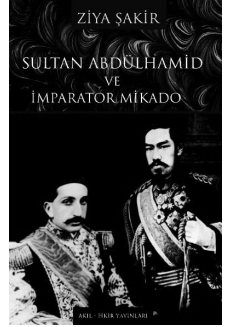

SULTAN ABDÜLHAMİD VE İMPARATOR MİKADO

Ziya Şakir'in II. Abdülhamid ve İmparator Mikado kitabı, Osmanlı padişahı Sultan II. Abdülhamid'i dönemin Japon İmparatoru Mikado ile karşılaştırarak, onu "karşılaştırılmalı tarih" alanında da bir ilk olmaya götürüyor. Osmanlı ve Japon tarihinden seçilmiş şu iki çağdaş hükümdar portresinin karşılaştırılması, Avrupalı Batı modeli modernleşme karşısında doğulu iki mutlakiyetçi hükümdarın direniş çabalarını gözler önüne seriyor.

Kitap ayrıca bu iki "Doğulu" hükümdarın birbirlerinden nasıl etkilendiklerini ve Batılı güçler karşısında direnebilmek için birlikte nasıl yollar aramış olduklarının ayrıntılı bir hikâyesi. Bu anlatının temelinde, Sultan II. Abdülhamid'in Japonya'ya ziyaret etmesi için göndermiş olduğu Ertuğrul Fırkateyni'nin, Japon halk inanışında Japonya'ya dış güçlerden koruduğuna inanılan Kamikaze rüzgârlarına dayanamayarak dönüş yolunda batışının hazin öyküsünü de okuyacaksınız.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

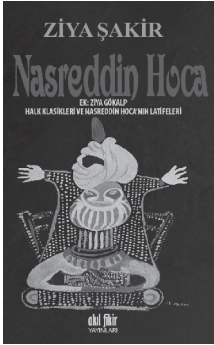
KAN DALGASI - BİR SEVDA UÇ SUİKAST

Sultan Abdülhamid dönemindeki Ermeni Komitacığını roman tadında yazılmış bir eserle karşı karşıyayız. Hayatın olduğu yerde söze ne hacet, "Sözde Kızıl Sultan" adı verilmiş, Sultan Hamid içindeki Allah korkusunu bir an bile unutmamıştır. Bu yüzden, kan dökmek şöyle dursun, hiçbir idam fermanını onaylamak istememiştir. Komitacıların saraya gönderdikleri Sabini (Hayal) isimli genç Ermeni kızının Sultan Abdülhamid üzerindeki etkisini, ardı ardına yapılan ayaklanma ve tarihe "bomba vakası" diye geçen Yıldız suikastının arka planında neler yaşandığını, Ecnebi devletlerin Kafkas Ermenilerine maddi manevi destek sağlayarak oluşturdukları hadiselerin "millet-i sadıka" denilen yerli Ermenileri de ne zor durumlara düşürdüklerini, Abdülhamid Han'ın da çok elim olaylar karşısında soğukkanlılığını muhafaza edişini, Ermeni hadisesinin 1915 tarihinden ibaret olmadığını bu kitap adım adım size gösterecektir.

Eserin kaleme alındığı ve gazetede tefrika edildiği dönemde, hadiseleri yaşayanların büyük bir kısmının henüz hayatta olduğu unutulmamalıdır.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

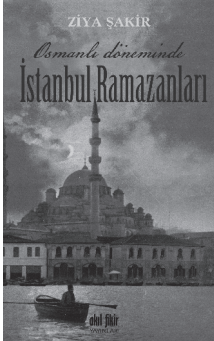

NASREDDİN HOCA

Bu topraklarda yeşeren ve "Ben kendimi bildim bileli, hep Cenabı Hakk'ın dediği oluyor. Eğer şayet: bütün işler Kudreti Rabbani'nin tasarrufunda olmasaydı, bir kere de benim dediğim olurdu." diyecek kadar bilge Nasreddin Hoca yaşamımıza hâlâ ışık tutuyor. Ziya Şakir'in kaleminden Nasrettin Hoca'nın Hikayeleri, yine Ziya Şakir tarafından, fıkraları uc uca eklenerek senaryolaştırılan hayatı ile Ziya Gökalp'in kaleminden Nasrettin Hoca'nın Latifeleri'ni birleştirerek üç eseri bir arada sunuyoruz. Biri büyük bir mütefekkir diğer büyük bir tarihçi, iki Ziya'nın kaleminden Nasreddin Hoca'yı zevkle okuyacaksınız.

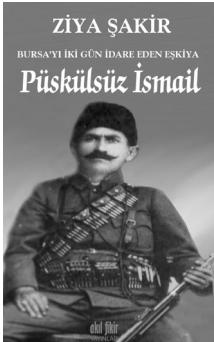
Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

OSMANLI DÖNEMİNDE İSTANBUL RAMAZANLARI

Ziya Şakir, büyük bir medeniyetin son dönemlerinde bile İslamın en önemli ayı mübarek Ramazan'ın İstanbul'da nasıl yaşandığını, bizzat kendisinin de yaşadığı, hissettiği olayları bütün hususiyetleriyle Akın Gazetesinde Ramazan süresince kendine has üslubuyla tefrikalar halinde yayınlamıştır. Bu ay içinde yapılan bütün etkinliklerin toplumu nasıl kaynaştırdığını, İstanbul'da Ramazan ayında neler yapıldığını, komşuluk ilişkilerinden, Ramazan'ın 15'indeki Hırkayı Şerife yolculuğa kadar daha pek çok Osmanlı Ramazan geleneği bu yazıların ana konusudur. Günümüzde Ramazanların nasıl yaşanması gerektiği konusunda örnek alınabilecek önemli ipuçlarını bu kitapta bulacaksınız.

e-kitap olarak internette

BURSA'YI İKİ GÜN İDARE EDEN EŞKİYA PÜSKÜLSÜZ İSMAİL

Bir eşkiya nasıl milli kahraman olur?

Yakın tarihimizden

gerçek bir Bursa Hikayesi Raif Kaplanoğlu'nun takdimiyle

Ziya Şakir'in Püskülsüz İsmail'in maceralarını anlattığı bu kitap, asla bir hikaye ve hayal ürünü değildir.

Bu kitapta geçen hemen her olay gerçektir.

Çünkü anlattığı birçok olayın

koleksiyonumdaki gazetelerde haberleri bulunmakta.

Ziya Şakir'in bir hikaye gibi anlattığı olayların ayrıntısı,

bu gazete haberlerinde yer alır.

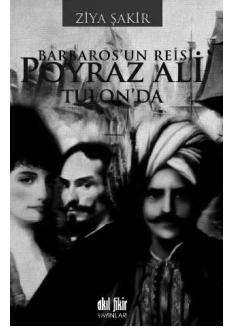
Bu açıdan bu kitap, bir roman olarak okunmamalı, bir tarih kitabı olarak okunulmalı

e-kitap olarak internette

BARBAROS'UN REİSİ POYRAZ ALİ TULON'DA

Osmanlı ile Fransa arasındaki ilk ilişkiler I. Fransuva'nın, Alman İmparatoru Şarlken'e esir düştükten sonra Kanuni Sultan Süleyman'dan yardım istemesiyle başlamıştı. Mohaç Savaşı Fransa'ya yardım amacıyla yapılmış, Fransuva esaretten kurtulmuştu. Daha sonra Fransuva Kanuni'den Şarlken'in elinde bulunan Nice şehrini geri alması için yardım istemişti, 150 gemi ve 30 bin leventle yardıma gelen Barbaros kışın yaklaşması sebebiyle Toulon Limanı'nda kışlamaya karar vermişti. Tarihe "Toulon'da kışlama" olarak geçen bu olay bugün Toulon Belediye başkanı dahil olmak üzere bir çok Fransız'ın yanlış olarak bildiği gibi bir işgal değil, davet üzerine gelinen bir misafirlikti. Barbaros ve Osmanlı denizcileri şehirde görülmemiş bir törenle karşılandılar ve kısa zamanda şehirde bir "Türk mahallesi" oluşmuştu.

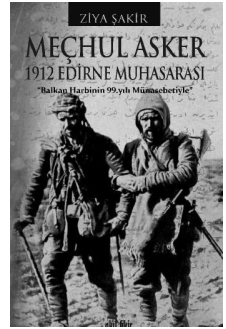
Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

MEÇHUL ASKER - 1912 EDİRNE MÜDAFAASI

Tarihimizde içimizi yakan pek hatırlamak istemediğimiz Balkan Harbini ve onun en önemli cephesi olan Edirne Muhasarası'nı bizzat gönül olarak bu savaşa kardeşi Kâzım Beyle iştirak etmiş gazeteci Ziya Şakir'in kendisini meçhulleştirerek olayları günü gününe bir destan üslûbuyla oluşturduğu günlükleri bu konuda benzeri olmayan bir eser vücudunda gelmiş Vakit gazetesinde tefrikalar halinde 1929 senesinde yayınlandığında kamuoyunun büyük ilgisine mazhar olmuştur. Meçhul asker tefrikaları yayınevimiz tarafından ilk kez kitap haline getirilmekte ve sizlere takdim edilmektedir

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

DERVİŞLER SALTANATI

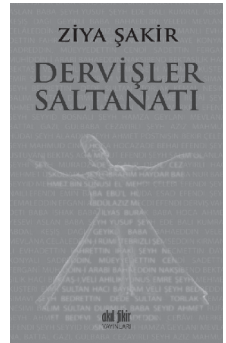
O Dervişler Saltanatı ki

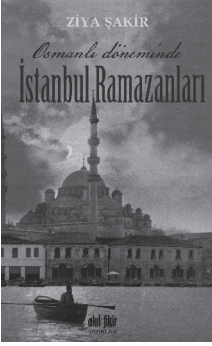
Günü gelmiş (başladığı muazzam işi muvaffakiyetle bitirmek için hiçbir kuvveti ihmal etmeyen Fatih Sultan Mehmed'in , mânevi kudretlerden de istifadeye ehemmiyet vererek Anadolu'daki belli başlı şeyhleri, bütün müridleriyle beraber muhasaraya davet etmesi üzerine) manevi gücünün doruğuna ulaşmış ve İslam dünyasının bayrağı olmuş.

Günü gelmiş (maddileşmiş, dağ eteklerinde, müridlerinin adak veya sadaka olarak getirdikleri bir tas yoğurt, bir çanak pekmez ile geçinen ilâhî meczuplar ortadan silinmiş; onların dünya ihtiraslarından daima uzak tuttukları tertemiz postlarının üzerine, halkın zaafından istifade ederek dünyalığını düzen) ağgözlülere kılıf olmuş

Ahmet Yesevi'den Yunus Emre'ye Mevlana'dan Hacı Bektaşî Veli'ye, Geyikli Baba'dan, Ebul Vefa'ya, Ede Balı, Şeyh Küşteri, Emir Sultan, Şeyh Bedreddin Simavi, Balım Sultan, Merkez Efendi, Aziz Mahmut Hüdayi, Galip Dede, Nur Baba gibi dervişler, ahalinin gönül tahtında hüküm sürerken, maddi dünyanın hükümdarlarını da derinden etkilemişlerdi.

Ziya Şakir dervişlerin halk ve hükümdar üzerindeki etkilerini kendisine has nefis anlatımıyla Dervişler Saltanatı'nda hikâye etmektedir.

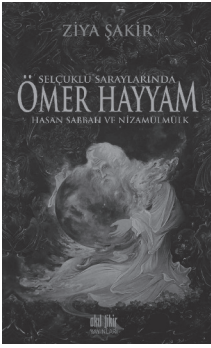

OSMANLI DÖNEMİNDE İSTANBUL RAMAZANLARI

Ziya Şakir, büyük bir medeniyetin son dönemlerinde bile İslamın en önemli ayı mübarek Ramazan'ın İstanbul'da nasıl yaşandığını, bizzat kendisinin de yaşadığı, hissettiği olayları bütün hususiyetleriyle Akın Gazetesinde Ramazan süresince kendine has üslubuyla tefrikalar halinde yayınlamıştır. Bu ay içinde yapılan bütün etkinliklerin toplumu nasıl kaynaştırdığını, İstanbul'da Ramazan ayında neler yapıldığını, komşuluk ilişkilerinden, Ramazan'ın 15'indeki Hırkayı Şerife yolculuğa kadar daha pek çok Osmanlı Ramazan geleneği bu yazıların ana konusudur. Günümüzde Ramazanların nasıl yaşanması gerektiği konusunda örnek alınabilecek önemli ipuçlarını bu kitapta bulacaksınız.

e-kitap olarak internette

SELÇUKLU SARAYLARINDA ÖMER HAYYAM, HASAN SABBAAH VE NİZAMÜLMÜLK

Bu eser, Ömer Hayyam'ın hayatını bize, en canlı ve hakiki olarak anlatıyor.

Bu eser, hasta ruhlara şifa veriyor... Bu eser.

okuyanlar, hayattan nasıl istifade edileceğini öğretiyor...

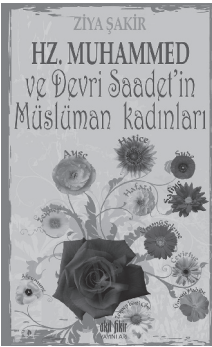
Bu eser, aşk ve şiir aşısını kalplere en tatlı bir sızı ile nüfuz ettiriyor.

Ömer Hayyam; yalnız şarkta değil, garpta, bilhassa en mükâmil garp ülkelerinin milyonlarca kişinin kalplerinde, ebediyen yaşayan bir isim...

Bu isim sahibinin yarattığı aşk, şiir ve neşe kaynağı içindeki hayat felsefesini bize doyumla bir zevk ve güzellik içinde en nefis rubailerini sunan büyük üstad Ziya Şakir'e bu eserinden dolayı en temiz tebriklerimi arz etmeyi bir borç sayarım.

İstanbul - 1943- Bedri Arıkkök

e-kitap olarak internette

HAZRETİ MUHAMMED VE DEVRİ SAADETİN MÜSLÜMAN KADINLARI

Osmanlı döneminde Kadınlara Mahsus Gazete isimli gazeteyi senelerce çıkaran Ziya Şakir'in kadınlar hakkında çok ince sezgişleri olduğunu ve kadın ruhundan derinlemesine anladığını yazmış olduğu güncel, tarihi, aşk ve macera romanlarında görebilmekteyiz.

Yalnız bir din naşiri, bir peygamber olmayan ve büyük dehasının yüksek ilhamları sayesinde, korkunç bir vahşet devrine son veren, açtığı yepyeni bir medeniyet devriyle bütün insanlığın ciddi ve hakiki kurtarıcısı mertebesine erişen Peygamberimizin kadınlarla olan ilişkileri bir bütün olarak nasıldı?

Ziya Şakir'in Hz. Muhammed ve Devri Saadet Kadınları başlığı altında 1946'larda tefrika edilen yazıları batının da etkisiyle günümüzde de çokça tartışılan "İslam dini ve Kadın" konusuna ışık tutmaktadır. Üstadın kendine has üslup ve kurgusuyla yazmış olduğu bu büyük eseri şevkle okuyacağınıza ve günümüz hayatındaki boşlukları dolduracağınıza kanıyız.

e-kitap olarak internette

HAZRETİ HATİCE

Resulullah Efendimiz, halkı dâvet edeceği dinin ilk defa olarak en sevdiği bir şahsiyet tarafından kabul ve tasdik edildiğine çok sevinmişti. Bu münasebetle zevcesi Hazreti Hatice'ye karşı kalbinde beslemekte olduğu muhabbet ve minnet bir kat daha artmıştı. Ona:

- Yâ Hatice! Artık sen, tamamı ile kemâl mertebesini buldun Allah'ın nezinde makbul olan kadınların birincisi Firavun'un zevcesi Asiye, ikincisi Meryem bin Umran, üçüncüsü de sensin demişti. Artık ikisi beraber Allah'a ibadet ediyorlar; namaz kılıyorlardı.

e-kitap olarak internette

HAZRETİ FATİMA

Resulü Ekrem Efendimizin bu fani cihandan göçüp gitmeleri, Medine'yi en derin bir mateme gark etmişti. Fakat Hazreti Fâtıma'nın çektiği ıstırap o kadar büyük idi ki; onun hiçbir şeyle teselli bulması mümkün değildi. Hattâ zevci Hazreti Ali'nin, sarf ettiği bütün gayretler boşa gitmişti; gözyaşları dinmemişti. Günlerce:

“Ey rabbın rahmet dâvetine icabet edip giden babam!

Ey ölümünün dâvetçisi Cebrail olan babam!

Ey Rabbi izzetin yakinine uçan babam.”

Diye feryat etmişti.

Sevgili Fâtıma'sının mübarek cesedini omuzlarına yükledi. Tam kapıdan çıkacağı zaman, Hazreti Abbas'a rast geldi. Onu da yanına alarak, Resulullah'ın defnedilmiş olduğu hücrenin arka tarafındaki Baki' denilen Kabristan'a gitti. Resulullah'ın Kerime-i Pakizesi ve kendisinin eşsiz ve emsalsiz zevcesi Hazreti Fâtıma'yı, sessiz sedasız oraya defnetti.

Bu mübarek vücut, toprağa girdiği zaman, tam yirmi dört yaşında idi.

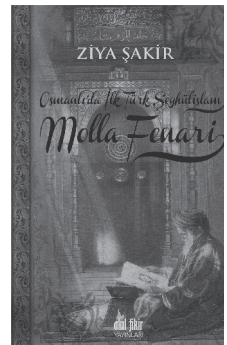
e-kitap olarak internette

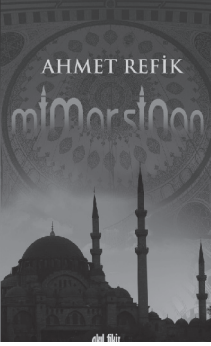
OSMANLI'DA İLK ŞEYHÜLİSLAM MOLLA FENARİ

“Bursa'da iken, Osmanlıların ilk Türk şeyhülislâmı, Molla Fenârî Hazretleri'nin hayat ve eserleri hakkında beni tatmin edecek derecede malûmat elde edememişim. İstanbul'a döndüğümde O zât hakkında yazılmış olan bütün yazıları gözden geçirdim.

Mâneviyat âleminde velilik mertebesine ermiş olan bu büyük zâtın; aynı zamanda ilim ve irfan cihanında da en yüksek şahikalara kadar çıkmış olan bir Türk âlimi olduğuna dair, birçok deliller elde ettim. Ve bütün bunları birleştire-
rek şu nâçiz eseri vücade getirdim.” Ziya Şakir

AKIL FİKİR YAYINLARINDAN ÇIKAN DİĞER ESERLER

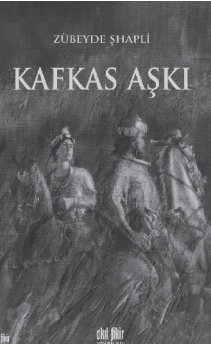

MİMAR SİNAN / AHMET REFİK

Bu kitap, başta Tezkeretül Bünyan olduğu halde, Mimar Sinan'ın Hassa Mimarbaşı bulunduğu de- virlerde su yollarına, inşaata, Sinan'ın şaheseri olan Edirne'deki Sultan Selim Camii'nin inşasına, hususi hayatıyla alâkalı olan işlere dair Divanı Humayûndan kendisine hitaben yazılıp Hazine-i Evrakta muhafaza edilen vesikalara nazaran yazılmıştır.

Mimar Sinan'ın kaydettiği cami, saray, kervansaray, hamam, çeşme, köprü gibi eserlerini topladığı Tezkeretül Ebniye kitabın sonuna ilave edilmiştir.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

KAFKAS AŞKI / ZÜBEYDE ŞAPLI

1910 yılında doğan yazarımız Zübeyde Şaplı;Adige'nin Ubih kabilesinden olup Türkiye'ye göç eden ve 20 yıl Medine Valiliği yapan Şaplı Bertetuko Osman Paşa'nın kızıdır. Annesi ise Şimali Kafkasya'nın milli kahramanı Şeyh Şamil'in oğlu Gazi Muhammed Paşa'nın kızı Nefisat hanımdır.

Elinizdeki eser önce Abrek adıyla hikâye edilmiş ve dönemin Fransız gazetelerinde Paris'te basılmıştır. Kadircan Kafıl'nın da okuyup beğenmesi üzerine hikaye Türkçe olarak roman formunda yeniden yazılmıştır. Kafıl'nın tavsiyesine riayet edilerek Abrek olan eser adı da "Kafkas Aşkı" olarak değiştirilmiştir.

Bu eseri okurken, Bahu Bike ile Taymi Beybulat'ın son derece güçlü bir sevdayı kendilerine yakışan bir kahramanlıkla nasıl yaşadıklarını, bir üst düzey sevginin ne olduğunun izlerini adeta destan havasında yazılmış satırlar arasında kolaylıkla bulacaksınız.

Ancak böyle bir Sevda Hikayesi Kafkaslarda yaşar.

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette

ÇANAKKALE MUHAREBELERİNDE TEKİRDAĞ CEPHE GERİSİNDEKİ BİR ŞEHİRDE YAŞANILANLAR İSLAM ÖZDEMİR

Sen ki, Halkınla cephe gerisinde gelecek nesillere örnek olacak bir destan yazdın.

Sen ki, Milletimi ebediyen yok etmek isteyen işgalci güçlere karşı bir ölüm kalım mücadelesi veren Çanakale'nin;-Geçilmem!.Deyip,azimle direndiği o meşakkatli günlerde üzerine düşen büyük vazifeyi fedakârca ifa eyledin.

Sen ki, Muharebe meydanlarında düşmana korku salacak olan binlerce cengâverin er meydanından önceki durağı, meydan-ı harpten dönen yaralı aslanların şifa ve şefkat yuvası, ömrü vefa etmeyenlerinin ise ebedi istirahatgâhı oldun.

Sen ki, Çanakale düşmesin diye çabaladın, uğraştın, destek oldun. Yıldırma isteyenlere karşı yılmadın, bir an bile olsun ümitsizliğe kapılmadın. Seni gören her Mehmetçiğin kalbinde Fedakâr Tekirdağ olarak taht kurdun

Kitabevlerinde ve e-kitap olarak internette